Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми разширен състав)

15 октомври 2020 година *

„Институционално право — Единен статут на членовете на Европейския парламент — Членове на Европейския парламент, избрани в италиански избирателни райони — Приемане от Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Председателско бюро на Камарата на депутатите, Италия) на Решение № 14/2018 относно пенсиите — Промяна на размера на пенсиите на италианските национални депутати — Съответно изменение от страна на Европейския парламент на размера на пенсиите на някои избрани в Италия бивши членове на Европейския парламент — Компетентност на автора на акта — Задължение за мотивиране — Придобити права — Правна сигурност — Оправдани правни очаквания — Право на собственост — Пропорционалност — Равно третиране“

По съединени дела T-389/19—T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19—T-414/19, T-416/19—T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19—T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19—T-454/19, T-463/19 и T-465/19

Maria Teresa Coppo Gavazzi, с местожителство в Милано (Италия), и другите жалбоподатели, чиито имена са посочени в приложението [1], за които се явява M. Merola, адвокат,

жалбоподатели,

срещу

Европейски парламент, за който се явяват S. Seyr и S. Alves, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на известията от 11 април 2019 г., както и, що се отнася до жалбоподателя по дело T-465/19, на това от 11 юни 2019 г., изготвени от Парламента поотделно за всеки от жалбоподателите и отнасящи се до адаптирането на размера на получаваните от жалбоподателите пенсии вследствие на влизането в сила на 1 януари 2019 г. на Решение № 14/2018 на Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Председателско бюро на Камарата на депутатите, Италия),

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав),

състоящ се от: J. Svenningsen, председател, R. Barents, C. Mac Eochaidh (докладчик), T. Pynnä и J. Laitenberger, съдии,

секретар: J. Palacio González, главен администратор,

* Език на производството: италиански.

1 Списъкът на другите жалбоподатели е приложен само към връчения на страните вариант.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 юли 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си жалбоподателите, избрани в Италия бивши членове на Европейския парламент, съответно преживелите ги наследници, искат от Общия съд да отмени решенията, с които Парламентът адаптира размера на пенсията им за осигурителен стаж и възраст, съответно на наследствената им пенсия, към размера на пенсиите, получавани от членовете на долната камара на парламента на Италианската република, и според случая намалява техния размер.

I. Правна уредба

A. Правото на Съюза

2 Правилникът за изплащане на разноски и надбавки на членовете на Европейския парламент (наричан по-нататък „Правилникът за разноски и надбавки“), в редакцията му, в сила до 14 юли 2009 г., предвижда в приложение III (наричано по-нататък „приложение III“) в частност следното:

„Член 1

1. Членовете на Европейския парламент имат право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

2. До установяване на окончателна общностна пенсионна схема за всички членове на ЕП, в случай че националният режим не предвижда пенсия, или когато равнището и/или условията за получаване на пенсия не са същите като условията, приложими за членовете на националния парламент на държавата членка, от чието име е бил избран членът на ЕП, по искане на съответния член на ЕП се изплаща временна пенсия от бюджета на Европейския съюз, от раздела за Парламента.

Член 2

1. Равнището и условията за получаване на временна пенсия са същите като условията за пенсията на членовете на долната камара на парламента на държавата членка, от чието име е бил избран въпросният член на ЕП.

2. Член на ЕП, ползващ се от разпоредбите на член 1, параграф 2, при включването му в тази схема се задължава да внесе в полза на бюджета на Европейския съюз вноска, изчислена, така че да заплати общо същата вноска, каквато плаща член на долната камара на парламента на държавата членка, от името на която е избран членът на ЕП в съответствие с [националните разпоредби].

Член 3

1. Заявленията за членство в настоящата временна пенсионна схема трябва да се подават в срок от дванадесет месеца, считано от началото на мандата на заинтересувания член на ЕП.

След изтичане на този срок членството в пенсионната схема влиза в сила от първо число на месеца, през който е получено заявлението.

2. Заявленията за изплащане на пенсията трябва да бъдат подадени в срок от шест месеца от пораждане на правото.

След изтичането на този срок пенсията се изплаща от първо число на месеца, през който е получено заявлението.

[…]“.

3 Уставът на членовете на Европейския парламент е приет с Решение 2005/684/ЕО, Евратом на Европейския парламент от 28 септември 2005 година за приемане на Устав на членовете на Европейския парламент (ОВ L 262, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 6, стр. 28, наричан по-нататък „уставът“) и влиза в сила на 14 юли 2009 г., първият ден от седмия парламентарен мандат.

4 Член 25 от устава гласи:

„1. Членовете на Европейския парламент, които са били негови членове преди влизането в сила на настоящия устав и са били преизбрани, могат да предпочетат приложимата досега национална система да продължи да се прилага по отношение на възнаграждението, временното обезщетение и пенсиите за цялото времетраене на членството им в Европейския парламент.

2. Тези плащания са за сметка на бюджета на въпросната държава членка.

[…]“.

5 Член 28 от устава предвижда:

„1. Всяко право на пенсия, придобито от член на Европейския парламент в съответствие с националните режими към началния момент на прилагането на настоящия устав, се запазва напълно.

[…]“.

6 С решение от 19 май и 9 юли 2008 г. Бюрото на Парламента приема мерките по прилагане на устава (ОВ C 159, 2009 г., стр. 1, наричани по-нататък „мерките по прилагане“).

7 Член 49 от мерките по прилагане, отнасящ се до правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, предвижда:

„1. Членовете на ЕП, упражнявали мандата си най-малко една пълна година, имат право, след прекратяване на мандата на доживотна пенсия за осигурителен стаж и възраст, изплащана считано от първо число на месеца след месеца, в който навършват 63 години.

Бивши членове или техните законни представители внасят своето заявление за изплащане на пенсия за осигурителен стаж и възраст в срок от шест месеца, считано от възникването на правото, освен в случаите на непреодолима сила. След изтичане на този срок денят, на който правото на получаване на пенсията за осигурителен стаж и възраст поражда действие, е първият ден от месеца, в който заявлението е получено.

[…]“.

8 Съгласно член 73 от мерките по прилагане същите влизат в сила от деня, в който влиза в сила уставът, тоест 14 юли 2009 г.

9 В член 74 от мерките по прилагане се уточнява, че ако не е предвидено друго в преходните разпоредби, включени в дял IV от тези мерки, и по-специално в член 75 от същите (наричан по-нататък „член 75“), действието на Правилника за разноски и надбавки се прекратява в деня на влизане в сила на устава.

10 Член 75, отнасящ се в частност до пенсиите за осигурителен стаж и възраст, гласи:

„1. Наследствената пенсия, пенсията за инвалидност, допълнителната пенсия за инвалидност, отпусната за децата на издръжка, и пенсията за осигурителен стаж и възраст, предоставени съгласно приложения I, II и III към Правилника за разноски и надбавки, продължават да се изплащат в изпълнение на разпоредбите в посочените приложения на лицата, ползвали тези [обезщетения] преди влизането в сила на устава.

В случай че бивш член на ЕП, който получава пенсия за инвалидност, почине след 14 юли 2009 г., на преживелия съпруг, на лицата във фактическо извънбрачно съжителство или на децата на негова издръжка се изплаща наследствена пенсия при условията, посочени в приложение I към [Правилника за разноски и надбавки].

2. Правата на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити преди датата на влизане в сила на устава по реда на посоченото по-горе приложение III, се запазват. Лицата, придобили права в рамките на тази пенсионна схема, ползват пенсия, изчислена въз основа на правата, придобити по реда на споменатото по-горе приложение III, в случай че отговарят на условията, предвидени в този смисъл от националното законодателство на съответната държава членка, и са внесли искането, посочено в член 3, параграф 2 от въпросното приложение III“.

11 Накрая, член 75 трябва да се тълкува във връзка със съображение 7 от същите мерки по прилагане, което гласи:

„Освен това е важно в преходните разпоредби да се гарантира, че лицата, придобили права въз основа на Правилника за разноски и надбавки, ще могат да продължат да се ползват от тях след неговата отмяна в съответствие с принципа на [защита на] основателните очаквания. Също така следва да се гарантира спазване на пенсионните права, придобити въз основа на Правилника за разноски и надбавки преди влизането в сила на устава. Необходимо е да се има предвид специалният режим, който се прилага за членовете на ЕП, които през преходен период и по отношение на финансовите условия за упражняване на мандата остават към националните системи на държавата членка на тяхното избиране по силата на член 25 или член 29 от устава“.

Б. Италианското право

12 На 12 юли 2018 г. Председателското бюро на Камарата на депутатите приема Решение № 14/2018 за определяне на нов размер на пожизнените обезщетения и на частта на пожизнените пропорционални осигурителни плащания, както и на наследствените плащания за годините мандат до 31 декември 2011 г. (наричано по-нататък „Решение № 14/2018“).

13 Член 1 от Решение № 14/2018 предвижда:

„1. Считано от 1 януари 2019 г., размерът на преките и наследствените пожизнени обезщетения и на частта на преките и наследствените пожизнени пропорционални осигурителни плащания, правата върху които са придобити по силата на действащата към 31 декември 2011 г. правна уредба, се изчислява в съответствие с новите правила, предвидени в това решение.

2. Преизчисляването по предходния параграф се извършва, като размерът на индивидуалната вноска се умножи с коефициента за превръщане, съответстващ на възрастта на депутата към датата, на която същият е придобил правото на пожизнено обезщетение или на пропорционално осигурително плащане.

3. Прилагат се коефициентите за превръщане, посочени в приложената към това решение таблица 1.

4. Размерът на преките и наследствените пожизнени обезщетения и на частта на преките и наследствените пожизнени пропорционални осигурителни плащания, преизчислени в съответствие с това решение, в никакъв случай не може да надвишава размера на прякото или наследственото пожизнено обезщетение или на частта на преките и наследствените пожизнени пропорционални осигурителни плащания, предвиден за всеки депутат с действащия към началната дата на парламентарния мандат правилник.

5. Размерът на преките и наследствените пожизнени обезщетения и на частта на преките и наследствените пожизнени пропорционални осигурителни плащания, преизчислени в съответствие с това решение, в никакъв случай не може да бъде по-нисък от размера, изчислен чрез умножаване на преизчисления в съответствие с член 2 по-долу размер на индивидуалните вноски на депутата по време само на XVII парламентарен мандат с действащия към 31 декември 2018 г. и прилаган за 65-годишните коефициент за превръщане.

6. Ако в резултат на извършеното по силата на това решение преизчисление новият размер на преките и наследствените пожизнени обезщетения и на частта на преките и наследствените пожизнени пропорционални осигурителни плащания бива намален с повече от 50 % спрямо размера на прякото или наследственото пожизнено обезщетение или на частта на преките и наследствените пожизнени пропорционални осигурителни плащания, предвидени за всеки депутат с действащия към началната дата на парламентарния мандат правилник, определеният съгласно параграф 5 минимален размер се увеличава с 50 процента.

7. По предложение на квесторската колегия Председателското бюро може да увеличи най-много с 50 процента размера на преките и наследствените пожизнени обезщетения и на частта на преките и наследствените пожизнени пропорционални осигурителни плащания, преизчислени в съответствие с това решение, ако лицата, поискали това, отговарят на следните условия:

а) не получават други годишни доходи, надвишаващи годишния размер на социално подпомагане, извън евентуално получените, независимо на какво основание, от недвижимия имот, предназначен за основно жилище;

б) страдат от тежки заболявания, изискващи провеждането на животоспасяващо лечение и удостоверени с издадени от обществени лечебни заведения съответни документи, или от патологии, даващи основание на компетентните органи да признаят пълна инвалидност.

8. Заявителят представя документите, доказващи изпълнението на условията по параграф 7, в момента на подаване на заявлението, а впоследствие най-късно до 31 декември всяка година“.

II. Обстоятелствата по спора

14 Жалбоподателите, г-жа Maria Teresa Coppo Gavazzi и останалите физически лица, чиито имена са посочени в приложението, са или избрани в Италия бивши членове на ЕП, или — в случая на г-жа Vanda Novati, г-жа Maria Di Meo, г-жа Leda Frittelli, г-жа Mirella Musoni, г-жа Jitka Frantova

и г-жа Ida Panusa, по дела T-397/19, T-409/19, T-426/19, T-414/19, T-427/19 и T-453/19 — преживели съпруги на избрани в същата държава членка бивши членове на ЕП. Всеки от тях получава съответно пенсия за осигурителен стаж и възраст или наследствена пенсия.

15 На основание на Решение № 14/2018 размерът на пенсията на определен брой бивши италиански депутати (или на тази на преживелите им съпруги) е намален, считано от 1 януари 2019 г.

16 Вследствие на жалба против Решение № 14/2018, подадена от засегнатите от посочените намаления италиански национални депутати, законосъобразността на това национално решение понастоящем се разглежда от Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Правораздавателен съвет към Камарата на депутатите, Италия).

17 Чрез отбелязване върху пенсионните фишове за януари 2019 г. Парламентът уведомява жалбоподателите за възможността размерът на пенсията им да бъде преразгледан в изпълнение на Решение № 14/2018 и това преизчисление евентуално да даде основание за събиране на недължимо платените суми.

18 Всъщност Парламентът смята, че е длъжен да приложи Решение № 14/2018 и следователно да преизчисли размера на пенсиите на жалбоподателите с оглед на член 2, параграф 1 от приложение III, който предвижда, че „[р]авнището и условията за получаване на […] пенсия [за осигурителен стаж и възраст] са същите като условията за пенсията на членовете на долната камара на парламента на държавата членка, от чието име е бил избран въпросният член на ЕП“ (наричано по-нататък „правилото за същата пенсия“).

19 С недатирано известие на началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в генерална дирекция (ГД) „Финанси“ на Парламента, приложено към пенсионните фишове на жалбоподателите за февруари 2019 г., Парламентът уведомява последните, че със становище № SJ-0836/18 от 11 януари 2019 г. правната му служба е потвърдила, че в техния случай Решение № 14/2018 се прилага автоматично (наричано по-нататък „становището на правната служба“). В това известие се добавя, че след като получи необходимата информация от Camera dei deputati (Камара на депутатите, Италия), Парламентът ще уведоми жалбоподателите за определения им нов размер на пенсията и ще удържи евентуалната разлика през следващите дванадесет месеца. Накрая, с това известие жалбоподателите са осведомени, че окончателният размер на пенсията им ще бъде определен с изричен акт, срещу който може да се подаде възражение на основание член 72 от мерките по прилагане или жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС.

20 С известия от 11 април 2019 г. (наричани по-нататък, що се отнася до г-н Luigi Andrea Florio, по дело T-465/19 — „проекторешението“), началникът на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента уведомява жалбоподателите, че както вече е обявил в известието си от февруари 2019 г., размерът на пенсията им ще бъде на основание член 2, параграф 1 от приложение III съобразен с извършеното с Решение 14/2018 намаляване на аналогичните пенсии, които Камарата на депутатите изплаща в Италия на бившите национални депутати. В посочените известия се уточнява също, че размерът на пенсиите на жалбоподателите ще бъде адаптиран от април 2019 г. (и с обратна сила, считано от 1 януари 2019 г.) на основание на изпратените като приложение към тези известия проекти за преизчисляване на пенсиите. Накрая, със същите известия се дава на жалбоподателите тридесетдневен срок от получаването, в който да представят становище. При липса на становище последиците от тези известия щели да се считат за окончателни, и по-специално щели да са основание да се изиска връщане на недължимо получените суми за месеците от януари до март 2019 г.

21 С изключение на г-н Florio, по дело T-465/19, жалбоподателите не представят такова становище, така че по отношение на тях последиците на посочените в точка 20 по-горе известия са окончателни.

22 С електронно писмо от 14 май 2019 г. г-н Florio изпраща становището си на компетентната служба на Парламента.

23 С писмо от 11 юни 2019 г. (наричано по-нататък „крайното решение“) началникът на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента посочва, че изпратеното от г-н Florio становище не съдържа данни, които да обосновават преразглеждане на изразената в проекторешението позиция на Парламента. Следователно размерът на пенсиите и съответният план за събиране на недължимо платеното, така както са преизчислени и съобщени като приложение към посоченото проекторешение, са станали окончателни към датата на връчване на крайното решение.

III. Производството и исканията на страните

24 Жалбоподателите подават жалби в секретариата на Общия съд на 27 юни (дела T-389/19—T-393/19), на 28 юни (дела T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19—T-414/19, T-416/19 и T-417/19), на 1 юли (дела T-435/19, T-436/19, T-438/19—T-442/19, T-444/19—T-446/19), на 2 юли (дела T-421/19, T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19), на 3 юли (дела T-418/19, T-420/19, T-448/19, T-450/19—T-453/19), на 4 юли (дела T-454/19 и T-463/19) и на 5 юли 2019 г. (дело T-465/19).

25 На 10 юли (T-389/19—T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19—T-414/19, T-416/19 и T-417/19) и на 18 юли 2019 г. (дела T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18—T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19—T-454/19, T-463/19 и T 465/19) Парламентът иска на основание член 68, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд делата да бъдат съединени.

26 На 19 юли (дела T-389/19—T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 и T-410/19) и на 22 юли 2019 г. (дела T-411/19—T-414/19 и T-416/19—T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/18—T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19—T-454/19, T-463/19 и T 465/19) Парламентът иска на основание член 69, буква в) от Процедурния правилник производствата да бъдат спрени до произнасянето на Правораздавателния съвет към Камарата на депутатите по действителността на Решение № 14/2018.

27 На 11 септември (дела T-391/19 и T-392/19), на 12 септември (дело T-389/19), на 13 септември (дело T-393/19), на 16 септември (дела T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 и T-416/19), на 17 септември (дела T-397/19, T-398/19, T-409/19 и T-414/19), на 18 септември (дела T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19, T-429/19—T-431/19, T-436/19 и T-438/19), на 19 септември (дела T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19 и T-446/19), на 20 септември (дела T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 и T-463/19), на 23 септември (дела T-441/19, T-444/19, T-452/19 и T-465/19) и на 24 септември 2019 г. (дела T-453/19) Парламентът представя писмени защити.

28 На 27 септември (дела T-389/19 и T-390/19), на 30 септември (дела T-391/19—T-394/19, T-397/19 и T-398/19), на 1 октомври (дела T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 и T-409/19—T-411/19), на 2 октомври (дела T-412/19—T-414/19, T-416/19—T-418/19, T-420/19—T-422/19 и T-430/19—T-432/19), на 3 октомври (дела T-425/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19—T-442/19,

T-444/19—T-446/19, T-448/19 и T-450/19—T-454/19) и на 4 октомври 2019 г. (дела T-426/19, T-427/19, T-429/19, T-463/19 и T-465/19) Общият съд разпитва страните за възможността, от една страна, да определи ограничен брой пилотни дела измежду 84-те сходни дела, с които е сезиран към този момент, и от друга страна, съответно да спре останалите дела докато решението, с което се слага край на производството по определените за пилотни дела, придобие сила на пресъдено нещо. Освен това Общият съд иска от Парламента да представи пълния текст на Правилника за разноски и надбавки.

29 На 15 октомври (дело T-452/19), на 18 октомври (дела T-389/19, T-390/19, T-410/19—T-414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 и T-421/19), на 22 октомври (дела T-391/19—T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 и T-430/19—T-432/19), на 24 октомври (дела T-425/19—T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19—T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19 и T-454/19) и на 28 октомври 2019 г. (дела T-463/19 и T-465/19) Парламентът отговаря на въпроса на Общия съд и изпраща пълния текст на Правилника за разноски и надбавки.

30 На 21 октомври 2019 г. жалбоподателите отговарят на въпроса на Общия съд.

31 С решения от 4 ноември (дела T-389/19—T-394/19, T-397/19 и T-398/19), от 5 ноември (дела T-403/19 и T-404/19), от 6 ноември (дела T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-414/19 и T-416/19), от 7 ноември (дела T-410/19—T-412/19, T-417/19, T-418/19 и T-420/19), от 8 ноември (дела T-413/19, T-421/19, T-422/19 и T-425/19), от 11 ноември (дела T-426/19, T-427/19, T-429/19—T-431/19 и T-452/19), от 12 ноември (дела T-432/19, T-435/19 и T-436/19), от 13 ноември (дела T-438/19—T-442/19, T-444/19—T-446/19 и T-448/19), от 14 ноември (дела T-450/19, T-451/19, T-453/19 и T-454/19) и от 15 ноември 2019 г. (дела T-463/19 и T-465/19) и вследствие на промяна в съставите на Общия съд делата са преразпределени на осми състав.

32 С писма от 5 и 28 ноември 2019 г. Парламентът уведомява Общия съд за смъртта на г-н Luigi Caligaris, жалбоподател по дело T-435/19. При това положение на 2 декември 2019 г. Общият съд отправя запитване до адвоката на жалбоподателя за това какви процесуални действия възнамерява да предприеме. На 20 декември 2020 г. адвокатът на г-н Caligaris уведомява Общия съд, че вдовицата, г-жа Paola Chiaramello, възнамерява да продължи производството. На 30 септември 2020 г. адвокатът на г-жа Chiaramello уведомява Общия съд за смъртта на клиентката си. На 7 октомври 2020 г. адвокатът на г-жа Chiaramello уведомява Общия съд, че г-н Enrico Caligaris и г-жа Valentina Caligaris, наследници на г-жа Chiaramello, възнамеряват да продължат производството.

33 На 28 ноември 2019 г. Общият съд решава, че не е необходима втора размяна на писмени изявления.

34 На 3 декември (дело T-389/19), на 4 декември (дела T-390/19—T-394/19), на 5 декември (дела T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19—T-412/19, T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19 и T-438/19—T-441/19), на 6 декември (дела T-413/19, T-414/19, T-416 и T-417/19), на 9 декември (дела T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 и T-465/19) и на 10 декември 2019 г. (дела T-452/19 и T-453/19) Общият съд иска от жалбоподателите да вземат отношение по направеното от Парламента искане за спиране.

35 На 3 декември (дело T-389/19), на 4 декември (дела T-390/19—T-394/19), на 5 декември (дела T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19—T-412/19, T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19 и T-438/19—T-441/19), на 6 декември (дела T-413/19, T-414/19, T-416 и T-417/19), на 9 декември (дела T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 и T-465/19) и на 10 декември 2019 г. (дела T-452/19 и T-453/19) Общият съд иска от

жалбоподателите да вземат отношение по възможността за съединяване на дела T-389/19—T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19—T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19—T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19—T-454/19, T-463/19 и T-465/19.

36 На 16 декември (дела T-389/19—T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 и T-409/19, T-414/19, T-416 и T-417/19), на 17 декември (дела T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19—T-442/19, T-444/19 и T-445/19) и на 19 декември 2019 г. (дела T-446/19, T-448/19, T-450/19—T-454/19, T-463/19 и T-465/19) Парламентът представя становище по предложението за съединяване.

37 С писмо от 18 декември 2019 г. жалбоподателят по дело T-389/19 моли Общия съд да преразгледа решението си от 28 ноември 2019 г. и да му позволи да представи реплика.

38 На 8 януари 2020 г. жалбоподателите, с изключение на тези по дела T-409/19 и T-446/19, представят становище по направеното от Парламента искане за спиране.

39 На 9 януари 2020 г. жалбоподателите представят становище по предложението за съединяване.

40 На 16 януари (дела T-389/19—T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-410/19—T-414/19, T-418/19 и T-420/19) и на 17 януари (дела T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19—T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19—T-454/19, T-463/19 и T-465/19) председателят на осми състав решава да не спира производството.

41 С постановено на основание член 68 от Процедурния правилник решение на председателя на осми състав на Общия съд от 21 януари 2020 г. настоящите дела, както и дело T-415/19, Laroni/Парламент, са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството, както и на съдебния акт, с който се слага край на производството.

42 На 23 януари 2020 г. Общият съд иска от Парламента да представи всички подготвителните документи във връзка с приемането на член 75 и на приложение III. Освен това Общият съд поставя на Парламента въпрос относно административната му практика във връзка със заплатите и пенсиите. Парламентът отговаря на въпроса и изпраща поисканите подготвителни документи на 11 февруари 2020 г.

43 На 4 март 2020 г. жалбоподателите искат на основание член 106, параграф 2 от Процедурния правилник да се проведе съдебно заседание.

44 На 20 април 2020 г. председателят на осми състав решава да разгледа настоящите дела с предимство, в съответствие с член 67, параграф 2 от Процедурния правилник.

45 С писмо от 30 април 2020 г. Парламентът уведомява Общия съд за смъртта на г-н Giulietto Chiesa, жалбоподател по дело T-445/19. При това положение на 8 май 2020 г. Общият съд отправя запитване до адвоката на жалбоподателя за това какви процесуални действия възнамерява да предприеме. На 8 юни 2020 г. адвокатът на г-н Chiesa уведомява Общия съд, че вдовицата, г-жа Fiammetta Cucurnia, възнамерява да продължи производството.

46 На 30 април 2020 г. Общият съд иска от страните да вземат отношение по възможността за съединяване на настоящите дела и дело T-415/19, Laroni/Парламент, със съединени дела T-345/19, Santini/Парламент, T-346/19, Ceravolo/Парламент, T-364/19, Moretti/Парламент, T-365/19, Capraro/Парламент, T-366/19, Sboarina/Парламент, T-372/19, Cellai/Парламент,

T-373/19, Gatti/Парламент, T-374/19, Wuhrer/Парламент, T-375/19, Pisoni/Парламент, и T-385/19, Mazzone/Парламент, както и с дела T-519/19, Forte/Парламент и T-695/19, Falqui/Парламент за целите на устната фаза на производството.

47 По предложение на осми състав на 15 май 2020 г. Общият съд решава на основание член 28 от Процедурния правилник да преразпредели делото, като го възложи на разширен съдебен състав.

48 На 19 май 2020 г. Общият съд поставя на страните въпроси относно различни аспекти на настоящите дела.

49 Съответно на 2 и на 3 юни 2020 г. Парламентът и жалбоподателите представят становищата си по посоченото в точка 47 по-горе предложение за съединяване за целите на устната фаза на производството.

50 На 5 юни 2020 г. председателят на осми състав решава да съедини настоящите дела и дело T-415/19, Laroni/Парламент, със съединени дела T-345/19, Santini/Парламент, T-346/19, Ceravolo/Парламент, T-364/19, Moretti/Парламент, T-365/19, Capraro/Парламент, T-366/19, Sboarina/Парламент, T-372/19, Cellai/Парламент, T-373/19, Gatti/Парламент, T-374/19, Wuhrer/Парламент, T-375/19, Pisoni/Парламент и T-385/19, Mazzone/Парламент, T-519/19, както и с дела T-519/19, Forte/Парламент и T-695/19, Falqui/Парламент за целите на устна фаза на производството.

51 На 17 юни 2020 г. жалбоподателите и Парламентът отговарят на въпросите, отправени им от Общия съд на 19 май 2020 г.

52 С писмо от 1 юли 2020 г. жалбоподателите искат от Общия съд да удължи времето им за изказване в съдебното заседание за изслушване на устните състезания. На 3 юли 2020 г. Общият съд частично уважава това искане.

53 С писмо от 2 юли 2020 г. Парламентът уведомява Общия съд за смъртта на г-жа Frantova, жалбоподател по дело T-427/19. С писмо от 13 юли 2020 г. и 5 август 2020 г. адвокатът на г-жа Frantova също уведомява Общия съд за смъртта на клиентката си и посочва, че ще предостави на Общия съд всички необходими сведения за наследството и по-нататъшните процесуални действия. На 16 септември 2020 г., адвокатът на г-жа Frantova уведомява Общия съд, че наследницата ѝ, г-жа Daniela Concardia, възнамерява да продължи производството.

54 По време на проведеното на 7 юли 2020 г. съдебно заседание са изслушани устните състезания на страните и отговорите им на устните и писмените въпроси на Общия съд.

55 С решение от 8 октомври 2020 г., след като изслушва страните, председателят на осми състав решава на основание член 68, параграф 3 от Процедурния правилник да отдели дело T-415/19, Laroni/Парламент, от останалите дела.

56 Жалбоподателите, с изключение на г-н Florio по дело T-465/19, молят Общия съд:

– да обяви за нищожни или да отмени известията от 11 април 2019 г., споменати в точка 20 по-горе,

– да разпореди на Парламента да върне всички недължимо удържани суми заедно със законната лихва от датата на удържането до датата на плащането и да осъди Парламента да изпълни съдебното решение, което ще бъде постановено, и да предприеме всички необходими постъпки, действия или мерки, за да гарантира незабавното и пълното възстановяване на първоначалния размер на пенсията,

– да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

57 По дело T-465/19 г-н Florio моли Общия съд:

– да обяви за нищожно или да отмени проекторешението, както и всички предварителни, свързани или последващи актове,

– да разпореди на Парламента да върне всички недължимо удържани суми заедно със законната лихва от датата на удържането до датата на плащането и да осъди Парламента да изпълни съдебното решение, което ще бъде постановено, и да предприеме всички необходими постъпки, действия или мерки, за да гарантира незабавното и пълното възстановяване на първоначалния размер на пенсията,

– да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

58 Парламентът моли Общия съд:

– да отхвърли жалбите отчасти като недопустими и отчасти като неоснователни,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

IV. От правна страна

A. По предмета на жалбите и по компетентността на Общия съд

59 Като начало следва да се отбележи, че жалбоподателите изрично посочват в жалбите си, че не възнамеряват да оспорват в настоящите дела законосъобразността на Решение № 14/2018.

60 В съдебното заседание обаче адвокатът на жалбоподателите препраща към устните изявления на г-н Maurizio Paniz, адвокат на жалбоподателите по съединени дела Santini и др./Парламент, T-345/19, T-346/19, T-364/19—T-366/19, T-372/19—T-375/19 и T-385/19.

61 Тъй като обаче в устните си изявления адв. Paniz оспорва действителността на Решение № 14/2018 и в устната фаза на производството представя доказателства в подкрепа на това гледище, следва да се припомнят пределите на компетентност на Общия съд в производствата по жалба на основание член 263 ДФЕС.

62 В това отношение съгласно член 263 ДФЕС съдът на Европейския съюз не е компетентен да се произнася по законосъобразността на акт, който е приет от национален орган (вж. в този смисъл определение от 28 февруари 2017 г., NF/Европейски съвет, T-192/16, EU:T:2017:128, т. 44 и цитираната съдебна практика).

63 Предвид тази съдебна практика преценката законосъобразно ли е Решение № 14/2018 е извън компетентността на Общия съд.

64 Нещо повече, Общият съд отбелязва, че доказателствата, които адв. Paniz е представил в устната фаза на производството и на които се е позовал в съдебното заседание, са без значение за изхода на настоящите дела. От една страна, адв. Paniz е предоставил препис от Решение № 2/2020 от 22 април 2020 г., с което Правораздавателният съвет на камарата на депутатите отменя частично член 1, параграф 7 от Решение № 14/2018. Тази отмяна обаче няма никакво отношение в случая, тъй като Парламентът не е бил сезиран с искане да приложи, и съответно не е приложил, спрямо жалбоподателите правила, еднакви със съдържащите се в член 1,

параграф 7 от Решение № 14/2018. От друга страна, адв. Paniz е представил и препис от диспозитива на решението от 25 юни 2020 г. на Commissione contenziosa del Senato (Сенатска комисия по споровете, Италия). Предмет на последното обаче е Решение № 6/2018 на Ufficio di Presidenza del Senato (Председателско бюро на Сената, Италия), а не Решение № 14/2018. Същевременно е безспорно, че в съответствие с предвиденото в член 2, параграф 1 от приложение III Парламентът е приложил само правила, еднакви с тези на Решение № 14/2018. Накрая, Общият съд констатира, че в съдебното заседание Парламентът е потвърдил, че за в бъдеще ще прилага, в съответствие с правилото за същата пенсия, всяко изменение на италианското право, и в частност на Решение № 14/2008, което би могло да произтече от висящите производства пред Правораздавателния съвет към Камарата на депутатите.

65 Следователно Общият съд наистина не може на основание член 263 ДФЕС да провери дали Решение № 14/2018 е действително, но за сметка на това той е компетентен да се произнесе по законосъобразността на актовете на Парламента. Затова в производството по настоящите жалби за отмяна Общият съд може да провери дали с член 75 и с член 2, параграф 1 от приложение III, въвеждащ правилото за същата пенсия, не се нарушават норми от по-висок ранг в правото на Съюза. Освен това Общият съд може да прецени дали е в съответствие с правото на Съюза това, че Парламентът е приложил на основание на правилото за същата пенсия разпоредбите на Решение № 14/2018. Накрая, Общият съд има правомощие и да се увери, че споменатите в точка 20 по-горе известия от 11 април 2019 г., а що се отнася до г-н Florio по дело T-465/19 — крайното решение, са в съответствие с правото на Съюза.

Б. По допустимостта на жалбата по дело T-453/19, Panusa/Парламент

66 В съдебното заседание Парламентът повдига възражение за недопустимост на жалбата по дело T-453/19, Panusa/Парламент, с мотива че обжалваното решение не засягало интересите на жалбоподателката. Всъщност това решение не довело до никакво намаление на получаваната от жалбоподателката пенсия.

67 Г-жа Panusa възразява, също в съдебното заседание, че въпреки всичко продължава да има правен интерес.

68 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако жалбоподателят има интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес предполага, че отмяната на обжалвания акт може сама по себе си да породи правни последици и че жалбата може по този начин чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. решение от 27 март 2019 г., Canadian Solar Emea и др./Съвет, C-237/17 P, EU:C:2019:259, т. 75 и цитираната съдебна практика). Правният интерес трябва да е възникнал и все още съществуващ и се преценява към датата на подаване на жалбата. Същевременно той трябва да продължава да съществува до обявяването на съдебния акт, тъй като иначе няма да има основание за произнасяне по същество (решение от 7 юни 2007 г., Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, EU:C:2007:322, т. 42).

69 В случая Парламентът твърди — и твърдението му не се оспорва — че обжалваното решение не е довело до никакво намаление на получаваната от жалбоподателката пенсия.

70 Следователно сама по себе си отмяната на отнасящото се до г-жа Panusa обжалвано решение не би могла да ѝ е от полза. Поради това жалбата по дело T-453/19, Panusa/Парламент, трябва да се отхвърли като недопустима.

B. По същество

71 Жалбоподателите посочват четири основания за обжалване. Първо основание за обжалване: липса на компетентност на автора на известията от 11 април 2019 г., споменати в точка 20 по-горе, и на крайното решение (наричани по-нататък заедно „обжалваните решения“) и неизпълнение на задължението за мотивиране. Второ основание за обжалване: липса на правно основание и неправилно прилагане на член 75. Трето основание за обжалване: неправилно квалифициране на Решение № 14/2018 и неправилно прилагане на предвидената с член 75, параграф 2 „уговорка за спазване на закона“. Четвърто основание за обжалване: нарушение на принципите на правна сигурност, на защита на оправданите правни очаквания, на пропорционалност и на равенство, както и нарушение на правото на собственост.

72 Общият съд счита, че за да прецени дали тези основания за обжалване са налице, е уместно да разгледа искането на жалбоподателите за обявяване на обжалваните решения за нищожни.

73 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика актовете на институциите на Съюза по принцип се ползват с презумпция за законосъобразност и поради това, докато не бъдат отменени или оттеглени, те произвеждат правни последици, дори да имат пороци (вж. решения от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 48 и от 9 декември 2014 г., Lucchini/Комисия, T-91/10, EU:T:2014:1033, т. 70 и цитираната съдебна практика).

74 Все пак, като изключение от този принцип, трябва да се счита, че актовете, чийто порок е толкова очевидно тежък, че не може да бъде търпян от правния ред на Съюза, не произвеждат никакво правно действие, дори и през определен период от време, тоест те не съществуват в правния мир. Това изключение има за цел да запази равновесието между две основни, но понякога противоположни изисквания, на които трябва да отговаря всяка правна система, а именно за стабилност в правоотношенията и за спазване на законността (вж. решения от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 49 и от 9 декември 2014 г., Lucchini/Комисия, T-91/10, EU:T:2014:1033, т. 71 и цитираната съдебна практика).

75 Тежките последици, произтичащи от констатацията, че определен акт на институциите на Съюза не съществува, изискват по съображения за правна сигурност тази констатация да се прави само в най-крайни хипотези (вж. решения от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 50 и от 9 декември 2014 г., Lucchini/Комисия, T-91/10, EU:T:2014:1033, т. 72 и цитираната съдебна практика).

76 Накрая, следва още да се припомни, че пороците, поради които съдът на Съюза приема, че даден акт е несъществуващ от правна гледна точка, се различават не по своето естество, а по своята тежест и очевидност от пороците, които, ако са установени, по принцип водят до отмяна на актовете, за които се упражнява предвиденият в Договора контрол за законосъобразност. Всъщност трябва да се приемат за несъществуващи от правна гледна точка актовете, страдащи от пороци, които са толкова очевидно тежки, че засягат основните изисквания за редовност на актовете (вж. решение от 9 септември 2011 г., dm-drogerie markt/СХВП — Distribuciones Mylar (dm), T-36/09, EU:T:2011:449, т. 86).

77 По изложените по-долу съображения изтъкнатите от жалбоподателите пороци обаче не изглеждат толкова очевидно тежки, че обжалваните решения да се считат за несъществуващи от правна гледна точка.

1. По първото основание за обжалване, а именно липса на компетентност на автора на обжалваните решения и неизпълнение на задължението за мотивиране

78 Първото основание за обжалване се състои от две части. Първата част се отнася до липсата на компетентност на автора на обжалваните решения. Втората част се отнася до липсата на мотиви.

а) По първата част на първото основание за обжалване, отнасяща се до липсата на компетентност на автора на обжалваните решения

79 Във връзка с първата част жалбоподателите излагат като първо оплакване това, че обжалваните решения трябвало да бъдат приети от Бюрото на Парламента, а не от началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента. Според жалбоподателите този подход се налагал по-специално с оглед на член 11а, параграф 6 и член 25, параграф 3 от Правилника за дейността на Парламента, приложим към момента на настъпване на фактите, а именно по време на осмия парламентарен мандат (наричан по-нататък „Правилникът за дейността“). Според жалбоподателите тези две разпоредби предоставят обща компетентност на Бюрото на Парламента по отношение на финансовите права на членовете на ЕП. По тази причина Бюрото на Парламента приело Правилника за разноски и надбавки. Потвърждение на тази обща компетентност на Бюрото на Парламента се съдържало и в първото съображение на мерките по прилагане, в което се уточнявал, че „[п]рилагането на финансовите аспекти на устава [на членовете на ЕП] е изцяло в правомощията на Бюрото“. Според жалбоподателите Бюрото на Парламента обаче никога не се е произнасяло в смисъл да се намалят пенсионните им права. Предвид тези обстоятелства пенсионните права на жалбоподателите били преизчислени от орган, а именно началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента, който бил напълно лишен от компетентност, и съответно обжалваните решения били незаконосъобразни.

80 Жалбоподателите излагат като второ оплакване това, че обжалваните решения са незаконосъобразни и доколкото, противно на предвиденото в член 28 от Правилника за дейността, не са били предмет на преценка или на анализ от страна на квесторската колегия. По този въпрос жалбоподателите поддържат, че Парламентът не е можел просто да приложи Решение № 14/2018, а непременно е трябвало да извърши допълнителни операции, за да изчисли новия размер на пенсионните права. Според жалбоподателите това адаптирано прилагане на Решение № 14/2018 на равнище Съюз е трябвало обаче да бъде предмет на вътрешни преценки, основани на консултации с органите, компетентни относно правата на членовете на ЕП, а не да бъде делегирано на отдел на Парламента.

81 Парламентът смята, че в първата му част първото основание за обжалване не е налице.

82 Що се отнася до първото оплакване, страните са съгласни, че на основание член 25, параграф 3 от Правилника за дейността Бюрото на Парламента взема финансови, организационни и административни решения по въпроси, отнасящи се до членовете на ЕП, по предложение на генералния секретар на Парламента или на политическа група. Парламентът обаче счита, че тази разпоредба свежда дейността на Бюрото до приемането на общи и абстрактни правила и изключва приемането на индивидуални актове. Жалбоподателите пък считат, че макар да представляват индивидуални актове, обжалваните решения е трябвало да бъдат приети на основание на посочения член 25, параграф 3.

83 По този въпрос от постоянната съдебна практика следва, че член 25, параграф 3 от Правилника за дейността предоставя обща компетентност на Бюрото на Парламента, по-специално в областта на финансовите въпроси, отнасящи се до членовете на ЕП. Тази разпоредба

представлява правното основание за приемането, по предложение на генералния секретар на Парламента или на политическа група, на правната уредба по тези въпроси (вж. този смисъл решение от 18 октомври 2011 г., Purvis/Парламент, T-439/09, EU:T:2011:600, т. 64 и цитираната съдебна практика).

84 Освен това вече е постановено също, че мерките по прилагане, приети от Бюрото на Парламента, имат за цел по-специално, както е видно от съображение 3 от тях, да заменят Правилника за разноски и надбавки на членовете на Парламента. В този смисъл мерките по прилагане уреждат финансовите въпроси, отнасящи се до членовете на ЕП, съгласно член 25, параграф 3 от Правилника за дейността (решение от 29 ноември 2017 г., Montel/Парламент, T-634/16, непубликувано, EU:T:2017:848, т. 50 и 51).

85 Следователно, макар Бюрото на Парламента да разполага с компетентност да приема общи и абстрактни норми на основание член 25, параграф 3 от Правилника за дейността и, по сходни съображения, на основание член 11а, параграф 6 от същия правилник, това все пак не означава, че той е компетентен да приема и индивидуални решения по отнасящи се до членовете на ЕП финансови въпроси.

86 Обратно, администрацията на Парламента може, без с това да нарушава член 25, параграф 3 от Правилника за дейността, да упражнява такава компетентност, щом като именно бюрото на тази институция е установило границите и правилата за упражняването ѝ (вж. в този смисъл определение от 6 септември 2018 г., Bilde/Парламент, C-67/18 P, непубликувано, EU:C:2018:692, т. 36 и 37).

87 Освен това с оглед на въпросното разпределение на правомощията между Бюрото на Парламента и администрацията на тази институция вече е постановено по-специално че индивидуалното решение за определяне на пенсионните права на член на ЕП не само се приема при условията на обвързана компетентност в смисъл, че администрацията на Парламента не разполага с право на преценка при определянето им, но има и единствено декларативен характер, що се отнася до съдържанието на тези права (вж. този смисъл решение от 18 октомври 2011 г., Purvis/Парламент, T-439/09, EU:T:2011:600, т. 38).

88 Следователно няма пречка Парламентът да оправомощи администрацията си да приема индивидуални решения, по-специално във връзка с пенсионните права и с определянето на размера на пенсиите. Остава обаче да се провери дали в случая началникът на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента е разполагал с такова правомощие.

89 В това отношение член 73, параграф 3 от Регламент (ЕС, Евратом) 2018/1046 на Европейския парламент и на Съвета от 18 юли 2018 година за финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза, за изменение на регламенти (ЕС) № 1296/2013, (ЕС) № 1301/2013, (ЕС) № 1303/2013, (ЕС) № 1304/2013, (ЕС) № 1309/2013, (ЕС) № 1316/2013, (ЕС) № 223/2014 и (ЕС) № 283/2014 и на Решение № 541/2014/ЕС и за отмяна на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 (ОВ L 193, 2018 г., стр. 1) предвижда, че всяка институция на Съюза, в съответствие с условията на своя процедурен правилник, делегира функциите на разпоредител с бюджетни кредити на служители на подходящото равнище. В своя вътрешен административен правилник тя посочва служителите, на които делегира тези функции, обхвата на делегираните правомощия и дали лицата, на които се делегират тези правомощия, могат да ги делегират вторично.

90 В отговор на писмен въпрос на Общия съд обаче Парламентът заявява, като представя и съответни доказателства в подкрепа на изявлението си, че с Решение FINS/2019-01 от 23 ноември 2018 г. генералният директор на ГД „Финанси“ на Парламента определя началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в същата дирекция за вторично оправомощен разпоредител с бюджетни кредити за бюджетен ред 1030,

отнасящ се до пенсиите за осигурителен стаж и възраст, посочени в приложение III към Правилника за разноски и надбавки. Освен това в съответствие с член 73, параграф 3 от Регламент 2018/1046 в Решение FINS/2019-01 изрично се посочва, че това вторично делегиране на компетентност дава право на началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента в частност да поема правни и бюджетни задължения, да утвърждава разходите и да разрешава плащанията, но също и да изготвя прогнози за вземанията, да установява подлежащите на събиране вземания и да издава нареждания за събирането им.

91 Нещо повече, безспорно е, че правилата, определени с мерките по прилагане и с Правилника за разноски и надбавки, така както са приети от Бюрото на Парламента, не са изменени, а само приложени от началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на тази институция. Освен това въпросът дали в случая този началник е спазил разпоредбите на тези два акта ще бъде разгледан по-нататък при обсъждането на другите основания за обжалване.

92 Следователно, противно на поддържаното от жалбоподателите, началникът на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента е бил компетентен да приеме обжалваните решения.

93 Що се отнася до второто оплакване, следва да се отхвърли като неоснователен доводът на жалбоподателите, че преди приемането на обжалваните решения е трябвало да се проведат консултации с квесторите.

94 Наистина, както правилно напомнят жалбоподателите, член 28 от Правилника за дейността предвижда, че „[к]весторите отговарят за административните и финансовите въпроси, които пряко засягат членовете на ЕП, в съответствие с насоките, определени от Бюрото, а също и за други възложени им задачи“. Тази разпоредба обаче трябва да се тълкува в светлината на член 25, параграф 8 от Правилника за дейността, в който се уточнява, че „Бюрото приема насоки за дейността на квесторите и може да изиска от тях да извършат определени задачи“.

95 От писмените изявления на жалбоподателите обаче по никакъв начин не следва, че Бюрото на Парламента е определило насоки или конкретни задачи по смисъла на член 25, параграф 8 и на член 28 от Правилника за дейността, заради които да е трябвало преди приемането на обжалваните решения да се проведат консултации с квесторите, или по-общо, да е трябвало именно последните да приемат обжалваните решения, макар същите да са индивидуални актове. В този смисъл Парламентът не може да бъде упрекнат, че не се е консултирал с квесторите, след като няма разпоредба, която при такива обстоятелства да изисква това.

96 Накрая, жалбоподателите упрекват Парламента, че за целите на преизчисляването на пенсиите е приложил Решение № 14/2018, като същевременно го е съобразил с личното положение на всеки жалбоподател. Такова адаптирано прилагане на Решение № 14/2018 обаче трябвало да бъде предмет на вътрешни преценки, основани на консултации с органите, компетентни относно правата на членовете на ЕП, а не да бъде делегирано на отдел на Парламента.

97 Дори Парламентът да е адаптирал Решение № 14/2018 — предположение, което ще бъде разгледано по-нататък във връзка с другите основания за обжалване — при всички положения е достатъчно да се припомни, че както бе посочено в точки 90—95 по-горе, началникът на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента е бил компетентен да приеме обжалваните решения и че не е било предвидено никакво задължение за предварително консултиране с квесторската колегия.

98 Следователно в първата му част първото основание за обжалване не е налице.

б) По втората част на първото основание за обжалване, отнасяща се до неизпълнението на задължението за мотивиране

99 Във връзка с втората част жалбоподателите поддържат, че обжалваните решения са немотивирани, доколкото Парламентът само е посочил, че Решение № 14/2018 се прилага автоматично на равнище Съюз, като не е изложил ясни съображения за този извод и неправилно се е основал на член 75. Нещо повече, Парламентът не изпълнил задължението за мотивиране, тъй като преди приемането на тези решения не е бил извършен задълбочен вътрешен анализ, нито пък преценка от страна на Бюрото на Парламента или на квесторите. Освен това жалбоподателите поддържат, че същите тези решения изглежда се основават на становището на правната служба. Това становище обаче не било нито цитирано в обжалваните решения, нито приложено към тях. Накрая, жалбоподателите упрекват Парламента, от една страна, че не е анализирал доколко прилагането с обратна сила на по-неблагоприятна пенсионна схема би могло да бъде съвместимо с правото на Съюза, и от друга страна, че се е ограничил с твърдението, че не е компетентен да прецени дали Решение № 14/2018 е действително. В този смисъл Парламентът нарушил както член 296 ДФЕС, така и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

100 Парламентът смята, че във втората му част първото основание за обжалване не е налице.

101 В това отношение следва да се припомни, че изискваните от член 296, втора алинея ДФЕС и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296, втора алинея ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. в този смисъл решение от 17 март 2011 г., AJD Tuna, C-221/09, EU:T:2011:153, т. 58 и цитираната съдебна практика). Що се отнася конкретно до мотивирането на индивидуалните решения, задължението за мотивиране на този вид решения има за цел, освен да позволи съдебен контрол, да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали решението евентуално страда от порок, който е основание за оспорване на неговата валидност (вж. решение от 10 ноември 2017 г., Icap и др./Комисия, T-180/15, EU:T:2017:795, т. 287 и цитираната съдебна практика).

102 В случая следва да се провери дали обжалваните решения, с изключение на решението относно г-н Florio, чиято законосъобразност ще бъде преценена в точки 108 и 109 по-нататък, са надлежно мотивирани по смисъла на припомнената в точка 101 по-горе съдебна практика.

103 В това отношение Общият съд отбелязва, че в първата точка от обжалваните решения се припомня, че Председателското бюро на Камарата на депутатите е приело Решение № 14/2018, което предвижда да се намали, считано от 1 януари 2019 г., размерът на пенсиите за годините мандат до 31 декември 2011 г.

104 Във втората точка обжалваните решения препращат към член 75, но и към член 2, параграф 1 от приложение III, който предвижда, че равнището на временната пенсия и условията за получаването ѝ трябва да са същите като тези за пенсията на членовете на долната камара на парламента на държавата членка, от чието име е бил избран съответният член на ЕП. Следователно в обжалваните решения изрично се посочва правното им основание.

105 В третата точка от обжалваните решения се уточнява, че предвид приемането на Решение № 14/2018 и на разпоредбите, посочени в точка 104 по-горе, размерът на пенсиите на жалбоподателите трябва да бъде съответно адаптиран, за да отговаря на размера на пенсиите, които Камарата на депутатите изплаща своите членове. В това отношение обжалваните решения препращат към известието на началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента, приложено към пенсионните фишове на жалбоподателите за февруари 2019 г., в което той обявява, че ще уведоми жалбоподателите за определения им нов размер на пенсията и ще удържи евентуалната разлика през следващите дванадесет месеца.

106 С четвъртата и петата точка от обжалваните решения жалбоподателите са уведомени, че считано от април 2019 г. размерът на пенсията им ще бъде изчислен в съответствие с приложените към тези решения проекти за преизчисляване на пенсиите. Освен това са посочени неоснователно получените суми за периода януари—март 2019 г. и се уточнява как Парламентът възнамерява да ги събере.

107 Накрая, с шеста до осма точка от обжалваните решения жалбоподателите са осведомени за възможността да изложат становище в тридесетдневен срок. Уточнява се също, че при липса на такова становище в посочения срок обжалваните решения ще станат окончателни и че в такъв случай те ще могат да бъдат предмет на жалба за отмяна пред Общия съд на основание член 263 ДФЕС. Накрая, в тях се посочва възможността на основание член 72, параграф 1 от мерките по прилагане да се подадат писмени възражения до генералния секретар на Парламента.

108 Що се отнася конкретно до г-н Florio по дело T-465/19 Общият съд отбелязва, че в крайното решение само се посочва, първо, че Парламентът не е компетентен да постави под въпрос действителността на Решение № 14/2018, второ, че становището на правната служба е общественодостъпен на интернет страницата на тази институция документ, и трето, че становището, изпратено от г-н Florio на 14 май 2019 г., не съдържа данни, които да обосноват преразглеждане на изразената в проекторешението позиция. При това положение се уточнява, че следователно размерът на пенсията му за осигурителен стаж и възраст и съответният план за връщане на недължимо полученото, така както са преизчислени и съобщени като приложение към посоченото проекторешение, са станали окончателни към датата на връчване на крайното решение. Накрая, в крайното решение се споменава възможността за обжалването му на основание член 263 ДФЕС, припомня се възможността за подаване на жалба до Европейския омбудсман на основание член 228 ДФЕС, ако г-н Florio счита, че е налице случай на лошо администриране, и се посочва, че на основание член 72, параграф 1 от мерките по прилагане може да се подадат писмени възражения до генералния секретар на Парламента.

109 Затова ако действително е вярно, че крайното решение не е достатъчно мотивирано, проверката дали задължението за мотивиране е изпълнено не може да се ограничи само с този документ. Съгласно припомнената в точка 101 по-горе съдебна практика при тази проверка трябва да се вземе предвид и фактическият и правен контекст, в който се вписва приемането на крайното решение. Този подход е още по-наложителен поради, от една страна, това че крайното решение препраща изрично към проекторешението, и от друга страна, това че в жалбата си г-н Florio има предвид както проекторешението, така и крайното решение. Следователно по отношение на г-н Florio по дело T-465/19 трябва да се вземат предвид и обстоятелствата, описани в точки 103—107 по-горе.

110 Несъмнено, както поддържат жалбоподателите, причините, поради които Парламентът е приел, че правилата на Решение № 14/2018 се прилагат и към тях, действително са изложени само в становището на правната служба. Така в точки 9—14 и 16 от това становище Парламентът

обяснява по същество, че приложение III не създава самостоятелна пенсионна схема, в смисъл че по силата на правилото за същата пенсия тази институция е длъжна да прилага правилата на Решение № 14/2018.

111 Също така жалбоподателите основателно твърдят, че становището на правната служба не се споменава в обжалваните решения, а що се отнася до г-н Florio по дело T-465/19 — в проекторешението, нито е приложено към тях.

112 Тези две констатации на жалбоподателите обаче не доказват, че Парламентът не е изпълнил задължението за мотивиране, предвидено в член 296 ДФЕС и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата.

113 Задължението за мотивиране не изисква да бъдат уточнени всички относими фактически и правни обстоятелства, още по-малко когато, както в случая, обжалваните решения са взети в познат на техните адресати контекст.

114 В това отношение самите жалбоподатели признават, че съществуването на становището на правната служба е посочено в известието на началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента, приложено към пенсионните фишове за февруари 2019 г. Впрочем, от една страна, всички жалбоподатели са били адресати на това известие, и от друга страна, обжалваните решения, а що се отнася до г-н Florio по дело T-465/19 — проекторешението, изрично препращат към него.

115 Жалбоподателите са могли да поискат достъп до становището на правната служба. Освен това крайното решение е съдържало пряка електронна препратка към интернет страницата на Парламента, където това становище е било общественодостъпно. При всяко положение следва да се констатира, че всеки от жалбоподателите е приложил въпросното становище към жалбата си.

116 От тези обстоятелства следва, че преди да подадат жалба, жалбоподателите са имали свободен достъп до съдържанието на становището на правната служба и са били отлично запознати с него. Съответно те са имали възможност да се осведомят за неговото съдържание, за да разберат по-добре обжалваните решения.

117 От всички тези съображения следва, че Парламентът е изложил ясно и недвусмислено причините, поради които е приложил правилата на Решение № 14/2018 и е приел обжалваните решения. Освен това жалбоподателите са могли да предявят правата си пред Общия съд, както е видно по-специално от съдържанието на фактическите и правните доводи, които са изложили в настоящото производство по обжалване. Ето защо трябва да се приеме, че обжалваните решения са достатъчно мотивирани от правна гледна точка.

118 Накрая, следва да се припомни, че задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за правилността на мотивите, който пък е свързан с материалната законосъобразност на спорния акт. Всъщност мотивите на едно решение представляват формален израз на съображенията, на които се основава това решение. Тези мотиви може да са достатъчни, но да изразяват неправилни съображения (вж. решение от 31 май 2018 г., Korwin-Mikke/Парламент, T-352/17, EU:T:2018:319, т. 20 и цитираната съдебна практика). Ето защо оплакванията и доводите, с които се оспорва правилността на акта, са ирелевантни, когато като основание за обжалване се изтъква липса или непълнота на мотивите (вж. решение от 19 декември 2019 г., ZQ/Комисия, T-647/18, непубликувано, EU:T:2019:884, т. 120 и цитираната съдебна практика).

119 Следователно, тъй като няма връзка с мотивите на обжалваните решения, доводът на жалбоподателите, че приемането на обжалваните решения не било предшествано от задълбочен вътрешен анализ, нито от преценка от Бюрото на Парламента или от квесторите, е ирелевантен. Във всички случаи този довод бе приет за неоснователен във връзка с първата част на първото основание за обжалване.

120 Също така не могат да се приемат доводите на жалбоподателите, че Парламентът, първо, е обосновал прилагането на Решение № 14/2018 по отношение на тях, основавайки се неправилно на член 75, второ, след становището на правната служба е обявил, че не е компетентен да провери законосъобразно ли е Решение № 14/2018, и трето, е трябвало, но не е проверил дали твърдяното автоматично и с обратна сила прилагане на Решение № 14/2018 по отношение на жалбоподателите е в съответствие с правото на Съюза, и в частност с разпоредбите на Хартата. Всъщност подобни доводи нямат връзка със задължението за мотивиране. Основателността на тези доводи все пак ще бъде разгледана по-нататък във връзка с останалите основания за обжалване.

121 Следователно във втората му част, а оттам и като цяло, първото основание за обжалване не е налице.

2. По второто основание за обжалване, а именно липса на валидно правно основание и неправилно прилагане на член 75 от мерките по прилагане

122 В подкрепа на второто основание за обжалване жалбоподателите твърдят по същество, че обжалваните решения не са приети на валидно правно основание. Всъщност приложение III вече не било приложимо само по себе си. Освен това член 75 не оправомощавал Парламента да изменя в неблагоприятна посока режима на бившите си членове. Точно обратното, последната разпоредба целяла да защити придобитите права на бившите му членове. Следователно според жалбоподателите обжалваните решения са неправилно основани на приложение III и на посочения член 75.

123 При всяко положение жалбоподателите поддържат, че Парламентът приложил съвсем неправилно член 75. Всъщност тази разпоредба не допускала Парламентът да намалява размера на пенсиите на бившите си членове. Освен това препращането в приложение III към националното право било меродавно само към момента, в който бившият член на ЕП е избрал да се присъедини към установената с това приложение пенсионна схема, но не и впоследствие, за да се изменят правилата за изчисляване на тези пенсии. Накрая, следвало по аналогия да се вземе предвид член 29 от устава, съгласно който различните от разпоредбите му правила, които държавите членки приемат във връзка с пенсиите за осигурителен стаж и възраст, не може да действат за срок, надвишаващ продължителността на два мандата на Парламента.

124 Накрая, в отговор на писмен въпрос на Общия съд жалбоподателите посочват, че повдигат възражение за незаконосъобразност на член 2, параграф 1 от приложение III, ако тази разпоредба се тълкува в смисъл, че позволява на Парламента да поставя под въпрос окончателно установени положения. Всъщност според жалбоподателите подобна възможност противоречи на член 28 от устава.

125 Парламентът смята, че второто основание за обжалване не е налице.

126 Като начало Общият съд отбелязва, че съгласно член 74 от мерките по прилагане Правилникът за разноски и надбавки е престанал да действа в деня на влизане в сила на устава, а именно на 14 юли 2009 г. В отклонение от това обаче член 74 от мерките по прилагане във връзка с

член 75 от тях запазва в сила като преходна мярка правилото за същата пенсия, предвидено в приложение III. Поради това следва да се приеме, че разпоредбите на това приложение не са отменени и все още са приложими в случая на жалбоподателите.

127 Този извод не се поставя под съмнение от довода на жалбоподателите, че е приложим по аналогия член 29 от устава. Вярно е, че член 29 от устава предвижда, че различните от разпоредбите на този устав правила, които държавите членки приемат във връзка в частност с пенсиите за осигурителен стаж и възраст, са приложими за преходен период, който не може да надвишава продължителността на два мандата на Парламента. От посочения член, който има за предмет правилата на държавите членки, обаче не може да се направи извод, че Парламентът също трябвало да се съобразява с това ограничение, така че всяка приета от него във връзка с пенсиите за осигурителен стаж и възраст уредба, различаваща се от устава, да е приложима за максимален период, обхващащ два парламентарни мандата. Дори да се предположи, че предвиденото в член 29 от устава времево ограничение може да се приложи към членове 74 и 75, това във всички случаи не би могло нито да обезсили тези два члена, нито съответно да доведе до отмяна на обжалваните решения. Всъщност между влизането в сила на мерките по прилагане и приемането на обжалваните решения не е изминал период, равен на два парламентарни мандата, или десет години. Мерките по прилагане влизат в сила на 14 юли 2009 г., докато обжалваните решения са приети на 11 април 2019 г., а в случая на г-н Florio по дело T-465/19 — на 11 юни 2019 г. Следователно, дори времевото ограничение, предвидено в член 29 от устава, да може да се приложи по аналогия към членове 74 и 75, това при всички положения не би се отразило в случая.

128 След тези уточнения Общият съд счита за уместно да изясни приложното поле на член 75, преди да разгледа останалите доводи на жалбоподателите.

а) По приложното поле на член 75 от мерките по прилагане

129 Общият съд отбелязва, че член 75 съдържа два параграфа. Макар и параграф 1, първа алинея, и параграф 2 от член 75 да имат за предмет правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст на бившите членове на ЕП, приложното им поле се отнася съответно до положението на бившите членове на ЕП, започнали да получават пенсия преди влизането в сила на устава, а именно 14 юли 2009 г., и до положението на бившите членове на ЕП, започнали да получават пенсия след тази дата.

130 От една страна, член 75, параграф 1, първа алинея се прилага за бившите членове на ЕП, които са започнали да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст преди влизането в сила на устава. Съгласно текста на тази разпоредба след тази дата бившите членове на ЕП продължават да се осигуряват по пенсионната схема, въведена с приложение III. Следователно изчисляването и изплащането на пенсията им за осигурителен стаж и възраст се основават на правилата на това приложение.

131 От друга страна, член 75, параграф 2, първо изречение гарантира, че правата на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити преди датата на влизане в сила на устава по реда на приложение III, се запазват. Тези права на пенсия за осигурителен стаж и възраст се запазват след влизането в сила на устава, но същевременно в член 75, параграф 2, второ изречение се уточнява, че за реалното получаване на тази пенсия трябва да са изпълнени две условия. Първо, бившите членове на ЕП трябва да отговарят на условията, предвидени в този смисъл в националното законодателство на съответната държава членка. Второ, бившите членове на ЕП трябва да са подали заявление за изплащане на пенсията в срок от шест месеца от възникването на правото им, в съответствие с член 3, параграф 2 от приложение III. Следователно изчисляването и изплащането на пенсията им за осигурителен стаж и възраст в

случая също се основават на правилата на приложение III, но реалното получаване на тази пенсия е обусловено от спазването на изискванията, определени в член 75, параграф 2, второ изречение.

132 Поради това систематичното тълкуване на член 75 изключва прилагането на параграф 1, първа алинея от този член по отношение на бившите членове на ЕП, започнали да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст след влизането в сила на устава. Всъщност самият текст на член 75, параграф 1, първа алинея свежда приложното си поле до бившите членове на ЕП, които „преди“ влизането в сила на устава, вече получават пенсия за осигурителен стаж и възраст (вж. в този смисъл решение от 12 май 2017 г., Costa/Парламент, T-15/15 и T-197/15, непубликувано, EU:T:2017:332, т. 42).

133 В резултат на същото това систематично тълкуване напълно последователно се изключва прилагането на член 75, параграф 2 по отношение на бившите членове на ЕП, започнали да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст преди влизането в сила на устава. Всъщност тези бивши членове на ЕП не могат да попаднат в обхвата на член 75, параграф 2, освен ако не се приеме, че двата параграфа на този член съдържат сходни и припокриващи се норми. Освен това не би било логично отново да се изисква от тези бивши членове на ЕП на основание член 75, параграф 2, второ изречение да са подали заявление за изплащане на пенсията за осигурителен стаж и възраст в срок от шест месеца от възникването на правото им, при положение че тази формалност със сигурност е била изпълнена преди 14 юли 2009 г., щом като преди тази дата те вече са получавали такава пенсия.

134 Следователно доводите на жалбоподателите трябва да се преценят, като се направи разграничение между жалбоподателите, които са започнали да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст преди 14 юли 2009 г., от една страна, и жалбоподателите, които са придобили такава пенсия след тази дата, от друга. Освен това, доколкото страните са съгласни, че разглежданото право на наследствена пенсия зависи и е производно от правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст на починалия бивш член на ЕП, за да се определи кой параграф от член 75 е приложим, следва да се вземе предвид датата, от която този бивш член на ЕП е започнал да получава пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на приложение III.

б) По случая на жалбоподателите, които попадат в обхвата на член 75, параграф 1, първа алинея от мерките по прилагане

135 Предвид горните съображения член 75, параграф 1, първа алинея е приложим за жалбоподателите, които са започнали да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст преди 14 юли 2009 г., но не и следователно за жалбоподателите по дела T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 и T-465/19. Член 75, параграф 1, първа алинея е приложим и за всички жалбоподатели, които имат право на наследствена пенсия, а именно тези по дела T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 и 427/19. Всъщност всеки от починалите съпрузи е бил започнал да получава пенсия преди 14 юли 2009 г.

136 В това отношение следва да се припомни, че член 75, параграф 1, първа алинея предвижда, че „[…] пенси[ите] за осигурителен стаж и възраст, предоставени съгласно приложени[е] […] III към Правилника за разноски и надбавки, продължават да се изплащат в изпълнение на разпоредбите в посочен[ото] приложени[е] на лицата, ползвали тези [обезщетения] преди влизането в сила на устава“.

137 Освен това от своя страна член 2, параграф 1 от приложение III закрепва правилото за същата пенсия, което е в основата на настоящите дела, по следния начин:

„Равнището и условията за получаване на временна пенсия са същите като условията за пенсията на членовете на долната камара на парламента на държавата членка, от чието име е бил избран въпросният член на ЕП“.

138 Императивният текст на тази разпоредба — „[р]авнището и условията за получаване на временна пенсия са същите“ — не оставя на Парламента никаква свобода, що се отнася до начина на изчисляване. Парламентът е длъжен, спазвайки нормите от по-висок ранг в правото на Съюза, включително общите принципи на правото и Хартата, да определи равнището на пенсията за осигурителен стаж и възраст на бивш член на ЕП, попадащ в приложното поле на приложение III, и условията за получаването ѝ въз основа на предвиденото в приложимото национално право, а именно в случая въз основа на правилата, определени в Решение № 14/2018. Общият съд констатира, че страните са съгласни с това тълкуване.

139 Освен това употребата на сегашно време в изявително наклонение — „са същите“ — означава, че въпросното задължение за прилагане на същите правила относно равнището и условията като определените в правото на съответната държава членка не се изчерпва с уреждането на предишното положение на бившите членове на ЕП, тоест преди приемането на устава, а продължава да действа докато се изплащат пенсиите за осигурителен стаж и възраст.

140 В подкрепа на това двойно тълкуване е и член 75, параграф 1, първа алинея, който изрично посочва, че пенсиите за осигурителен стаж и възраст „продължават да се изплащат“ в съответствие с приложение III. Тук също използването на императивна формулировка и на сегашно време в изявително наклонение потвърждава, от една страна, това че правилата, съдържащи се в член 2, параграф 1 от приложение III, дори след влизането в сила на устава продължават да важат и от друга страна, това че Парламентът няма свобода на действие по отношение на прилагането им.

141 От изложеното по-горе следва, че разпоредбата на член 75, параграф 1, първа алинея и разпоредбата на член 2, параграф 1 от приложение III, тълкувани във връзка една с друга, изрично изискват във всеки един момент Парламентът да прилага относно равнището на пенсиите и условията за получаването им същите правила като тези, определени в правото на съответната държава членка. Както вече бе посочено в точка 138 по-горе, Парламентът може да се освободи от това задължение само в хипотезата, при която с оглед на принципа на йерархия на правните норми прилагането на тези правила би довело до нарушение на норма от по-висок ранг в правото на Съюза.

142 И макар прилагането на тези правила да води, както в случая, до намаляване на размера на пенсиите, това все пак не може да се счита за нарушение на придобитите от техните получатели права на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

143 Всъщност тълкуването на член 75, параграф 1, първа алинея във връзка с приложение III сочи, че придобитите права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, произтичащи от вноските, плащани от бившите членове на ЕП, представляват само основата за изчисляването на въпросните пенсии за осигурителен стаж и възраст. За сметка на това нито една разпоредба на член 75, параграф 1, първа алинея и на приложение III не гарантира неизменяемост на размера на тези пенсии. Придобитите пенсионни права, за които се говори в посочения член 75, не трябва да се смесват с някакво право да се получава фиксиран размер на пенсията.

144 Това тълкуване на правилото за същата пенсия не се опровергава от съображение 7 от мерките по прилагане, на което се позовават жалбоподателите. Всъщност в това съображение само се уточнява, че пенсионните права, придобити преди влизането в сила на устава, са гарантирани и

след тази дата. За сметка на това във въпросното съображение не се посочва, че размерът на посочените пенсии не може да бъде променян в посока увеличаване или пък намаляване. В този смисъл това съображение само потвърждава същината на член 75, параграф 1, първа алинея, тълкуван във връзка с член 2, параграф 1 от приложение III.

145 Това тълкуване не се опровергава и от член 75, параграф 2, първо изречение. Тази разпоредба наистина предвижда, че „[п]равата на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити преди датата на влизане в сила на устава по реда на посоченото по-горе приложение III, се запазват“. При все това, както в съображение 7 от мерките по прилагане, така и в посочения член 75, параграф 2, първо изречение не се казва, че размерът на пенсиите за осигурителен стаж и възраст не може да бъде променян в полза или пък в ущърб на техните получатели. Освен това, и както следва от точки 132 и 133 по-горе, систематичното тълкуване на член 75 води във всички случаи до неприложимост на параграф 2 по отношение на бивши членове на ЕП като жалбоподателите, посочени в точка 135 по-горе, които са започнали да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст преди 14 юли 2009 г.

146 Противно на поддържаното от жалбоподателите във връзка с възражението им за незаконосъобразност, споменато в точка 124 по-горе, това тълкуване не води и до нарушаване на член 28 от устава. Всъщност, както правилно отбелязва Парламентът, достатъчно е да се констатира, че съгласно собствения му текст член 28 от устава се прилага само за пенсионните права, придобити от членовете на ЕП „съгласно националния режим“. В случая обаче пенсиите за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателите не са били придобити съгласно националния режим, а на основание на разпоредбите на приложение III. Освен това самите жалбоподатели признават в писмените си изявления, че пенсиите им са за сметка не на Италианската република, а на Парламента. Следователно член 28 от устава е неприложим към пенсиите на жалбоподателите, тъй като тези пенсии биват изплащани по пенсионна схема на Съюза, а не по национална пенсионна схема. Възражението им за незаконосъобразност трябва да се отхвърли.

147 Накрая, според Общия съд това, че размерът на изплащаните на основание член 2, параграф 1 от приложение III пенсии не е неизменяем, се потвърждава от практиката. Всъщност в отговор на писмените въпроси на Общия съд Парламентът заявява, като представя и съответни доказателства в подкрепа на изявлението си, че преди приемането на Решение № 14/2018 размерът на пенсиите за осигурителен стаж и възраст на десетина избрани в Италия бивши членове на ЕП вече е бил намален, за да се вземе предвид Решение № 210/2017 на Председателското бюро на Камарата на депутатите. Парламентът дава и обратния пример — също подкрепен със съответни доказателства — а именно че размерът на пенсиите за осигурителен стаж и възраст на някои избрани в Италия бивши членове на ЕП се е увеличил между 2002 г. и 2005 г. поради взетото от Председателското бюро на Камарата на депутатите решение за увеличение на размера на парламентарната надбавка.

в) По случая на жалбоподателите, попадащи в обхвата на член 75, параграф 2 от мерките по прилагане

148 Предвид изложените в точки 129—134 по-горе съображения член 75, параграф 2 е приложим само за жалбоподателите по дела T-390/19, T-404/19, T-393/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 и T-465/19.

149 В това отношение следва да се припомни, че член 75, параграф 2 гласи следното:

„Правата на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити преди датата на влизане в сила на устава по реда на посоченото по-горе приложение III, се запазват. Лицата, придобили права в рамките на тази пенсионна схема, ползват пенсия, изчислена въз основа на правата, придобити по реда на споменатото по-горе приложение III, в случай че отговарят на условията, предвидени в този смисъл от националното законодателство на съответната държава членка, и са внесли искането, посочено в член 3, параграф 2 от въпросното приложение III“.

150 Първото изречение на член 75, параграф 2 не може да се тълкува като гарантиращо неизменяемост на размера на пенсията на съответните бивши членове на ЕП. Всъщност придобито право, което предполага окончателен и неподлежащ на преразглеждане размер на пенсията за осигурителен стаж и възраст, не е закрепено в посочения член 75, параграф 2.

151 Всъщност с отбелязването, че „[п]равата на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити преди датата на влизане в сила на устава по реда на посоченото по-горе приложение III, се запазват“, Парламентът само потвърждава, че всички права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити по силата на вноските, направени преди 14 юли 2009 г., са гарантирани и след тази дата. От точки 142—144, 146 и 147 по-горе обаче следва, че въпросните придобити права служат единствено като основа за изчисляването на размера на пенсията. За сметка на това изразът „придобити права“ не може да се разбира в смисъл, че предполага окончателен и неизменяем резултат при изчисляването на размера на тези пенсии.

152 Нещо повече, това отбелязване дава възможност да се направи и разграничение между приложното поле на член 49 от мерките по прилагане и това на член 75, параграф 2, що се отнася до бившите членове на ЕП, които към 14 юли 2009 г. все още не са започнали да получават пенсия за осигурителен стаж и възраст.

153 Всъщност, както правилно обясняват жалбоподателите и Парламентът, правата на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити след влизането в сила на устава, се уреждат единствено от член 49 от мерките по прилагане. Придобитите преди тази дата права на пенсия за осигурителен стаж и възраст се уреждат единствено от член 75, параграф 2 и приложение III. Затова след 14 юли 2009 г. вече не е възможно придобиването на пенсионни права на основание на тези разпоредби. Следователно налице са две последователни пенсионни схеми, които предполагат два вида пенсионни права: права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити преди 14 юли 2009 г. на основание член 75 и приложение III, и права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити след 14 юли 2009 г. на основание член 49 от мерките по прилагане. В това отношение страните не спорят, че бившите членове на ЕП, за които се прилагат кумулирано и двете схеми, получават две отделни пенсии и че е намален размерът единствено на пенсията за осигурителен стаж и възраст, уредена в член 75, параграф 2 и приложение III.

154 Следователно като се уточнява, че правата на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити преди датата на влизане в сила на устава, се запазват и след тази дата, в член 75, параграф 2, първо изречение се посочва имплицитно, но в съответствие с член 49 от мерките по прилагане, че тази гаранция не може да се отнася до придобитите след тази дата нови права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, именно защото такова придобиване е вече юридически невъзможно. За сметка на това поради всички изложени по-горе причини член 75, параграф 2, първо изречение не може да се тълкува в смисъл, че утвърждава неизменяемостта на размера на пенсиите.

155 По-нататък следва да се отбележи, че в първата част на второто изречение на член 75, параграф 2 се посочва, че размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст се изчислява по установените в приложение III правила. Съгласно втората част на това изречение трябва освен

това да са изпълнени две изисквания, а именно да са спазени съответните разпоредби на националното право, приложимо във връзка с отпускането на пенсията, и да е подадено заявление за изплащането ѝ.

156 Общият съд отбелязва, че член 75, параграф 2, второ изречение ясно разграничава „придобитите права на пенсия за осигурителен стаж и възраст“ от „пенсиите“. От една страна, очебийно е, че прилагателното „придобити“ не е свързано с термина „пенсии“, което потвърждава, че не е невъзможно да се преразглежда техният размер. От друга страна, въпросните пенсии безспорно се определят въз основа на посочените „придобити права на пенсия за осигурителен стаж и възраст“, но „по реда“ на установените в приложение III правила за изчисляване. По този въпрос посоченият член 75, параграф 2, второ изречение препраща към приложение III, следователно имплицитно към член 2, параграф 1 от това приложение. Ето защо следва да се имат предвид развитите в точки 138—141 по-горе съображения, съгласно които Парламентът е длъжен, спазвайки нормите от по-висок ранг в правото на Съюза, да прилага определените в правото на съответната държава членка правила относно равнището на пенсиите и условията за получаването им.

157 Що се отнася до двете допълнителни изисквания по член 75, параграф 2, второ изречение, достатъчно е да се отбележи, че те нямат за цел, както твърдят жалбоподателите, да обусловят получаването на някаква защита на техните „придобити права“, която да е пречка да се преразглежда размерът на пенсиите, а обуславят самото право реално да се получават тези пенсии. Всъщност само ако отговаря на условията, предвидени в това отношение от националното законодателство на съответната държава членка, и ако освен това е подал заявлението по член 3, параграф 2 от приложение III, бившият член на ЕП може да претендира правото да получи пенсията си. Следователно тези изисквания нямат връзка с никаква гаранция за неизменяемост на размера на пенсиите за осигурителен стаж и възраст.

158 Накрая, Общият съд отбелязва, че единствено Парламентът носи предвиденото в приложение III задължение за прилагане на определените в правото на съответната държава членка правила относно равнището на пенсиите за осигурителен стаж и възраст и условията за получаването им. За сметка на това задължението за спазване на двете изисквания, описани в точка 157 по-горе, от своя страна е в тежест единствено на получателите на въпросните пенсии.

г) Заключение

159 В случая Парламентът не е изменил нито член 75, нито с член 2, параграф 1 от приложение III. Тези разпоредби не са променяни. Освен това Парламентът не е поставил под въпрос правата на пенсия за осигурителен стаж и възраст, придобити от жалбоподателите преди 14 юли 2009 г.

160 По-конкретно, в съответствие с член 75 и член 2, параграф 1 от приложение III Парламентът само е адаптирал по отношение на жалбоподателите равнището на пенсиите за осигурителен стаж и възраст или на наследствените пенсии и условията за получаването им, за да се съобрази с новите правила за изчисляване, определени в Решение № 14/2018. Затова в съответствие с новите предписания на Решение № 14/2018 са изменени само правилата за изчисляване на размера на тези пенсии за осигурителен стаж и възраст или наследствени пенсии. Впрочем жалбоподателите не поддържат, че Парламентът е приложил неправилно правилата на Решение № 14/2018.

161 Освен това и за сравнение Общият съд констатира, че в съдебната практика във връзка със споровете в областта на публичната служба на Съюза вече е призната възможността за преразглеждане на размера на пенсиите. Съгласно тази практика следва да се направи ясно разграничение между определянето на правото на пенсия и изплащането на съответните обезщетения. Затова съгласно съдебната практика придобитите права, що се отнася до

определянето на пенсия, не са нарушени, когато настъпилите промени в действително изплащания размер се дължат на законови или подзаконови изменения, които не засягат самото право на пенсия (вж. в този смисъл решение от 29 ноември 2006 г., Campoli/Комисия, T-135/05, EU:T:2006:366, т. 79 и 80 и цитираната съдебна практика).

162 С оглед на изложените по-горе съображения Парламентът е изпълнил задължението си по член 75 и член 2, параграф 1 от приложение III, като е приложил правилата на Решение № 14/2018 и съответно като е приел обжалваните решения. Въпросът дали с това прилагане на правилата на Решение № 14/2018 Парламентът е нарушил норми от по-висок ранг в правото на Съюза, различни от посочения член 75 или приложение III, ще бъде разгледан във връзка с четвъртото основание за обжалване.

163 От всички тези обстоятелства следва, че Парламентът надлежно е приел обжалваните решения на основание член 75 и правилата в приложение III, без да нарушава разпоредбите им.

164 Следователно второто основание за обжалване не е налице.

3. По третото основание за обжалване, а именно неправилно квалифициране на Решение № 14/2018 и неправилно прилагане на предвидената с член 75, параграф 2 от мерките по прилагане „уговорка за спазване на закона“

165 В подкрепа на това трето основание за обжалване жалбоподателите твърдят, че член 75, параграф 2 препраща само към националната правна уредба, приета под формата на „закон“. Смисълът тази материя да бъде запазена за законодателя бил да се защити законодателната функция, а чак след това отделните депутати. Решение № 14/2018 обаче било просто вътрешно решение на Камарата на депутатите, което няма силата на закон. Затова Решение № 14/2018 се прилагало само за лицата, по отношение на които Камарата на депутатите упражнява вътрешноведомствената си регулаторна компетентност, а именно нейния персонал, както и членовете ѝ до края на мандата им.

166 Жалбоподателите поддържат също, че препращането в член 75, параграф 2 към „националното законодателство“ се отнася само до определените от съответната държава членка условия, при които бившите членове на ЕП придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Според жалбоподателите това препращане обаче не дава възможност на Парламента да изменя методите за изчисляване на тези пенсии за осигурителен стаж и възраст.

167 Накрая, обжалваните решения били в разрез с член 17 от Хартата, както и с член 1 от Първия допълнителен протокол към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). Всъщност тези разпоредби гарантирали, че никой може да бъде лишен от своята собственост освен съгласно условията, предвидени в „закона“.

168 Парламентът смята, че третото основание за обжалване не е налице.

169 Най-напред, доколкото жалбоподателите упрекват Парламента, че е нарушил правото им на собственост, тъй като намаляването на размера на пенсията им не било предвидено в „закон“, следва да се отбележи, че този довод се смесва с доводите, развити във връзка с четвъртото основание за обжалване. Поради това трябва да се препрати към него.

170 По-нататък, това трето основание за обжалване няма отношение към жалбоподателите, посочени в точка 135 по-горе. Всъщност, както бе отбелязано във връзка с второто основание за обжалване, и по-специално в споменатата точка 135 по-горе, тези жалбоподатели попадат в приложното поле не на член 75, параграф 2, а на член 75, параграф 1, първа алинея, тъй като са

започнали да получават пенсията си преди влизането в сила на устава. Следователно дори Парламентът да е нарушил член 75, параграф 2, това във всички случаи не би могло да доведе до отмяна на обжалваните решения, които се отнасят до въпросните жалбоподатели.

171 Следователно това трето основание за обжалване има отношение само към жалбоподателите, посочени в точка 148 по-горе, тоест тези по дела T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 и T-465/19.

172 Член 75, параграф 2, второ изречение предвижда следното:

„Лицата, придобили права в рамките на тази пенсионна схема, ползват пенсия, изчислена въз основа на правата, придобити по реда на споменатото по-горе приложение III, в случай че отговарят на условията, предвидени в този смисъл от националното законодателство на съответната държава членка, и са внесли искането, посочено в член 3, параграф 2 от въпросното приложение III“.

173 Както бе посочено в точки 155—157 по-горе, член 75, параграф 2, второ изречение разграничава, от една страна, правилата за изчисляване на размера на пенсията за осигурителен стаж и възраст, които са уредени единствено в член 2, параграф 1 от приложение III, и от друга страна, изискванията, необходими за да се получи реално изплащане на посочената пенсия, които в частност предполагат изпълнението на „условията, предвидени в този смисъл от националното законодателство на съответната държава членка“. Освен това от точка 158 по-горе следва, че задължение да спазват тези изисквания имат получателите на пенсиите за осигурителен стаж и възраст, а не Парламентът.

174 От една страна, дори да се предположи, че изразът „национално законодателство“, използван в член 75, параграф 2, второ изречение, се отнася само до националните законодателни актове, при всички положения в случая е без значение това, че Решение № 14/2018 не е „закон“ от гледна точка на италианското право. Всъщност, както самите жалбоподатели признават, с Решение № 14/2018 не се изменят изискванията, които обуславят реалното получаване на пенсии за осигурителен стаж и възраст, като например бившият член на ЕП да е навършил законоустановената възраст за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, или пък да не изпълнява някои функции, обявени за несъвместими от италианския законодател. Както самите жалбоподатели посочват и както свидетелства заглавието му — „Определяне на нов размер на пожизнените обезщетения и на частта на пожизнените пропорционални осигурителни плащания, както и на наследствените плащания […]“. — Решение № 14/2018 просто адаптира правилата за изчисляване на пенсиите за осигурителен стаж и възраст.

175 От друга страна, в член 2, параграф 1 от приложение III, който урежда именно изчисляването на размера на тези пенсии, като препраща към правната уредба на съответната държава членка, не се уточнява, че тази национална правна уредба трябва да е под формата на „закон“. Още по-широко погледнато, нито една разпоредба от приложение III не препраща към „законодателството“ на съответната държава членка.

176 Следователно настоящото основание за обжалване почива на явно неправилен прочит на член 75, параграф 2, тъй като тази разпоредба, подобно на член 75, параграф 1, не изисква правилата за изчисляване на пенсиите да са определени в правото на съответната държава членка със „закон“. Следователно е без значение, че Решение № 14/2018 не е закон.

177 Поради това следва да се приеме, че третото основание за обжалване не е налице.

4. По четвъртото основание за обжалване, а именно нарушение на няколко общи принципа на правото на Съюза

178 Това четвърто основание за обжалване се състои от три части. Първата се отнася до нарушение на принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, както и до нарушение на правото на собственост. Втората част е свързана с нарушение на принципа на пропорционалност. Предмет на третата част е нарушение на принципа на равенство.

179 Като начало Общият съд отбелязва, че както по същество поддържа Парламентът, същият е длъжен на основание член 75 и приложение III да изчисли и евентуално да актуализира размера на пенсиите, изплащани на избраните в Италия бивши членове на ЕП, попадащи в обхвата на тези разпоредби, като се съобразява с Решение № 14/2018, докато това национално решение е в сила, какъвто е случаят, тъй като то не е отменено, съответно оттеглено от Камарата на депутатите или отменено от Правораздавателния съвет към Камарата на депутатите.

180 При прилагането на член 75 и на член 2, параграф 1 от приложение III Парламентът, в качеството си на институция на Съюза, същевременно е длъжен на основание член 51, параграф 1 от Хартата да спазва разпоредбите на последната. Това важи, от една страна, въпреки обстоятелството, че приемането на Решение № 14/2018 от Камарата на депутатите не представлява прилагане на правото на Съюза и съответно същата не е била длъжна да спазва съдържащите се в Хартата разпоредби, и от друга страна, както е подчертал Съдът в контекст на договорни правоотношения (решение от 16 юли 2020 г., ADR Center/Комисия, C-584/17 P, EU:C:2020:576, т. 86), дори италианското право да не предвижда същите гаранции като произтичащите от Хартата и от общите принципи на правото на Съюза.

181 Следователно при определянето на размера на пенсиите на жалбоподателите Парламентът е можел да се освободи от обвързаността си от новите правила за изчисляване на пенсиите на бившите депутати от Камарата на депутатите, така както тези правила са уредени с Решение № 14/2018, само ако прилагайки правилата на Решение № 14/2018, е щял да наруши Хартата и общите принципи на правото на Съюза (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 5 април 2016 г., Aranyosi и Căldăraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 88, от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебна система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 59, 73 и 78 и от 25 юли 2018 г., Generalstaatsanwaltschaft (Условия на лишаване от свобода в Унгария), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, т. 59).

182 При това положение, като се има предвид, че Общият съд не е компетентен да разгледа пряко въпроса дали Решение № 14/2018 е законосъобразно, нито в частност дали същото е в съответствие с Хартата, в случая той е длъжен единствено да прецени, с оглед на доводите на жалбоподателите, дали с прилагането на новопредвидените в това национално решение правила за изчисляване на пенсиите Парламентът е нарушил разпоредбите на Хартата и общите принципи на правото на Съюза, както твърдят жалбоподателите.

а) По първата част на четвъртото основание за обжалване, отнасяща се до нарушение на принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, както и до нарушение на правото на собственост

183 Във връзка с първата част жалбоподателите поддържат, че с обжалваните решения се посяга на неизменяемостта на придобитите от тях права и на оправданите правни очаквания, които действащата по време на мандата им правна уредба била създала. По-точно, Парламентът нарушил принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, като приел, че Решение № 14/2018 се прилага автоматично към пенсионните схеми на жалбоподателите. Според последните от съдебната практика, и в частност от решение от 18 октомври 2011 г., Purvis/Парламент (T-439/09, EU:T:2011:600), напротив, следва, че мерките,

които изменят пенсионната система в неблагоприятна посока, не биха могли да засягат придобитите права. Нещо повече, по напълно непредвидим начин Парламентът изменил със задна дата тези придобити права. Освен това, след като придобили пенсионните си права при действието на Правилника за разноски и надбавки, жалбоподателите вече били трети лица и съответно били извън обхвата на вътрешноведомствената регулаторна компетентност на Парламента и на Камарата на депутатите. От друга страна, след като пенсионната схема, така както е устроена в приложение III, предполагала доброволен избор от страна на членовете на ЕП дали да участват в нея, нарушаването на пенсионните права с обжалваните решения правело още по-тежко нарушаването на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

184 В отговор на писмен въпрос на Общия съд жалбоподателите повдигат и възражение за незаконосъобразност на член 75 и на член 2, параграф 1 от приложение III, в случай че тези две разпоредби се тълкуват като разрешаващи на Парламента, в нарушение на принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, да приема мерки, които действат с обратна сила по отношение на окончателно придобитите пенсионни права.

185 Освен това жалбоподателите поддържат, че с обжалваните решения, доколкото същите предполагат намаляване на размера на пенсиите, се нарушава правото им на собственост, без в случая да е налице или дори да е споменат от Парламента някакъв общ интерес, който да оправдава това. От друга страна, в обжалваните решения не била изследвана финансовата тежест за жалбоподателите и не били претеглени засегнатите интереси. Следователно обжалваните решения били в разрез с член 17 от Хартата, тъй като изменяли с обратна сила, без това да е обосновано от законосъобразна цел, пенсионните схеми на жалбоподателите.

186 Парламентът смята, че в първата му част четвъртото основание за обжалване не е налице.

1) По оплакването, че е нарушен принципът на правна сигурност

187 Принципът на правна сигурност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, изисква правните норми да бъдат ясни и точни и цели да гарантира предвидимостта на правните положения и отношения, регулирани от правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 18 октомври 2011 г., Purvis/Парламент, T-439/09, EU:T:2011:600, т. 65 и цитираната съдебна практика).

188 Повдигнатото от жалбоподателите възражение за незаконосъобразност следва да се разгледа, като се прецени дали, както те поддържат, член 75 и член 2, параграф 1 от приложение III разрешават на Парламента да приема мерки, които действат с обратна сила по отношение на окончателно придобитите пенсионни права, въпреки че подобно тълкуване би нарушило принципа на правна сигурност.

189 Това възражение за незаконосъобразност трябва да се отхвърли, тъй като изхожда от погрешното схващане, че Парламентът е оправомощен да изменя придобитите права на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Нито член 75, нито член 2, параграф 1 от приложение III му предоставят такова правомощие. Напротив, тези разпоредби изискват зачитане на придобитите права на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

190 Същевременно това не означава, че размерът на въпросните пенсии е окончателно определен преди влизането в сила на устава и че е неизменяем.

191 Всъщност, както следва от съображенията, изложени в точки 126—161 по-горе при анализа на второто основание за обжалване, следва да се прави разграничение между „придобитите пенсионни права“ и „пенсиите“ от „размера на пенсиите“. Това че „пенсионните права“ са окончателно придобити и не могат да бъдат изменяни и това че пенсиите продължават да се

изплащат, не означава, че размерът на същите не може да се адаптира в посока увеличаване или намаляване. Точно обратното, с оглед на разпоредбите на член 75 и на правилото за същата пенсия Парламентът е длъжен да изчислява размера на посочените пенсии за осигурителен стаж и възраст, като прилага същите правила относно равнището на пенсиите и условията за получаването им като определените в правото на съответната държава членка.

192 Следователно жалбоподателите не са доказали, че член 75 и член 2, параграф 1 от приложение III са в разрез с принципа на правна сигурност. Поради това възражението за незаконосъобразност е неоснователно.

193 По-нататък следва да се провери дали с приемането на обжалваните решения на основание на тези разпоредби е нарушен принципът на правна сигурност.

194 От анализа на второто основание за обжалване следва, че член 75 предвижда ясно и точно, че размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст се изчислява в съответствие с предписанията на член 2, параграф 1 от приложение III, който установява правилото за същата пенсия и гласи, че „равнището и условията за получаване на [пенсиите за осигурителен стаж и възраст] са същите“ като тези за пенсиите, които получават в случая членовете на Камарата на депутатите.

195 Тези правила, които не са изменяни след влизането в сила на устава, следователно изрично предвиждат хипотезата на преразглеждане в посока увеличаване или намаляване на размера на пенсиите за осигурителен стаж и възраст, за да се отчетат релевантните промени в правото на съответната държава членка. Освен това следва да се припомни, че при анализа на второто основание за обжалване бе направен изводът, че обжалваните решения са приети в съответствие с разпоредбите на член 75 и на член 2, параграф 1 от приложение III.

196 За да се приложи с обратна сила даден акт, без да се наруши принципът на правна сигурност, е нужно от текста или целите му да се изведе достатъчно ясно указание, че действието на разпоредбите му не е само занапред (вж. в този смисъл решение от 17 юли 2014 г., Panasonic Italia и др., C-472/12, EU:C:2014:2082, т. 57 и цитираната съдебна практика).

197 Вярно е, че обжалваните решения са приети на 11 април 2019 г., а що се отнася до г-н Florio по дело T-465/19 — на 11 юни 2019 г., и че пораждат последици със задна дата, а именно от 1 януари 2019 г. Тези обстоятелства обаче сами по себе си не са достатъчни, за да се установи, че Парламентът е нарушил принципа на правна сигурност, като е приложил новите размери на пенсиите, считано от тази дата.

198 Фактът, че размерът на пенсиите на жалбоподателите е изменен, считано от 1 януари 2019 г., се обяснява със задължението на Парламента по член 2, параграф 1 от приложение III да прилага същите условия за получаване на пенсиите като установените в правото на съответната държава членка. Определянето на началния момент на прилагане на новите правила за изчисляване на въпросните пенсии безспорно е част от тези „условия“.

199 В това отношение в член 1, параграф 1 от Решение № 14/2018 изрично се посочва, че „[с]читано от 1 януари 2019 г. размерът на [пенсиите] […] се изчислява в съответствие с новите правила, предвидени в това решение“.

200 Следователно съгласно член 2, параграф 1 от приложение III след 1 януари 2019 г. жалбоподателите вече не са имали право да получават пенсията си в размера, изчислен преди тази дата. След 1 януари 2019 г. изискуеми и платими са били напротив само пенсиите, чийто размер е бил адаптиран съобразно определените в Решение № 14/2018 правила.

201 Разбира се, щеше да е за предпочитане обжалваните решения да са били приети преди, а не след 1 януари 2019 г. Това обстоятелство обаче е без значение в случая. Задължението към пенсиите на жалбоподателите да се прилагат, считано от тази дата, новите правила за изчисляване не следва от обжалваните решения, а от член 2, параграф 1 от приложение III. В този смисъл с обжалваните решения просто се закрепват преките последици от член 2, параграф 1 от приложение III, предполагащи и връщане на недължимо получените суми между 1 януари 2019 г. и датата на приемане на тези решения, съответно 11 април 2019 г. и 11 юни 2019 г.

202 От горното следва, че жалбоподателите не са доказали, че в случая е нарушен принципът на правна сигурност. Всъщност съгласно правилата на приложение III новите размери на пенсиите на жалбоподателите влизат в сила на 1 януари 2019 г. Правилата на приложение III обаче са факт значително преди, а не след 1 януари 2019 г. Освен това жалбоподателите не поддържат — а и преписката не съдържа никакви данни в тази насока — че Парламентът е приложил тези нови размери преди 1 януари 2019 г., тоест преди датата, избрана за целта с Решение № 14/2018. Накрая, както бе посочено в точка 17 по-горе, през януари 2019 г. Парламентът е уведомил жалбоподателите за възможното прилагане спрямо тях на правилата на Решение № 14/2018. Също така, както бе посочено в точка 19 по-горе, през февруари 2019 г. Парламентът е потвърдил на жалбоподателите, че това решение е автоматично приложимо в техния случай. Така преди да бъдат приети обжалваните решения, жалбоподателите са били уведомени за изменението на приложимите правила за изчисляване на размера на пенсията им.

203 Този извод не се опровергава от решение от 18 октомври 2011 г., Purvis/Парламент (T-439/09, EU:T:2011:600), на което се позовават жалбоподателите. В това отношение, от една страна, следва да се отбележи, че жалбоподателят по посоченото дело все още не е бил придобил право на пенсия. От друга страна, въпросният жалбоподател не се оплаква от някакво намаление на размера на пенсията му, а от това, че е отхвърлено искането му да получи част от допълнителната си пенсия чрез еднократно изплащане на натрупаните средства. Затова обстоятелствата по решение от 18 октомври 2011 г., Purvis/Парламент (T-439/09, EU:T:2011:600), нямат връзка със случая на жалбоподателите по настоящите дела. Освен това, доколкото въз основа на това съдебно решение те заключават, че не бива да се посяга на придобитите пенсионни права, достатъчно е да се припомни, както бе посочено по-специално в точка 191 по-горе, че Парламентът е зачел пенсионните им права и че е изменен само размерът на пенсията им.

204 Следователно първото оплакване, а именно че е нарушен принципът на правна сигурност, трябва да се отхвърли.

2) По оплакването, че е нарушен принципът на защита на оправданите правни очаквания

205 Съгласно постоянната съдебна практика право да иска защита на оправданите правни очаквания има всяко лице, намиращо се в положение, от което личи, че администрацията на Съюза е създала у него основателни очаквания. Уверения, които могат да породят такива очаквания, независимо от формата, в която са предадени, представляват конкретните, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. За сметка на това никой не може да твърди нарушение на този принцип при липсата на конкретни уверения, дадени му от администрацията. Накрая, дадените уверения трябва да са съобразени с приложимите норми (вж. в този смисъл решение от 3 декември 2019 г., Чешка република/Парламент и Съвет, C-482/17, EU:C:2019:1035, т. 153 и цитираната съдебна практика).

206 Най-напред следва да се отхвърли по причини, сходни на изложените в точки 189—191 по-горе, възражението за незаконосъобразност, с което жалбоподателите поддържат, че ако член 75 и член 2, параграф 1 от приложение III се тълкуват в смисъл, че разрешават на Парламента да

приема мерки, които действат с обратна сила по отношение на окончателно придобитите пенсионни права, подобно тълкуване нарушавало принципа на защита на оправданите правни очаквания.

207 Всъщност това възражение за незаконосъобразност почива на погрешното схващане, че Парламентът е оправомощен да изменя придобитите права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, каквото правомощие той няма. На основание член 75 и член 2, параграф 1 от приложение III е допустимо единствено изменение на размера на посочените пенсии.

208 Освен това жалбоподателите нито доказват, нито поддържат, че Парламентът им е дал уверения, различни от съдържащите се в член 75 и в член 2, параграф 1 от приложение III. Очевидно е обаче, че тези два члена не предвиждат неизменяемост на размера на пенсиите на жалбоподателите.

209 Всъщност анализът на второто основание за обжалване, по-специално в точки 138—141 по-горе, показва, че единственото конкретно и безусловно уверение, което Парламентът е дал на жалбоподателите, е че ще им гарантира пенсия, чието равнище и условия за получаване са същите като за членовете на долната камара на парламента на държавата членка, от чието име са били избрани, в случая членовете на Камарата на депутатите.

210 Следователно като правилно е приложил правилата на Решение № 14/2018 при приемането на обжалваните решения, Парламентът не се е отклонил от уверението, което е дал на жалбоподателите, когато те са се присъединили към пенсионната схема, уредена с приложение III.

211 Следователно второто оплакване, а именно че е нарушен принципът на защита на оправданите правни очаквания, трябва да се отхвърли.

3) По оплакването, че е нарушено правото на собственост

212 Съгласно съдебната практика гарантираното с член 17, параграф 1 от Хартата право на собственост е основно право на Съюза, чието спазване е условие за законосъобразност на актовете на Съюза. Освен това тази разпоредба, която прогласява правото на всеки да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, представлява правна норма, чиято цел е да предостави права на частноправните субекти (вж. в този смисъл решение от 23 май 2019 г., Steinhoff и др./ЕЦБ, T-107/17, EU:T:2019:353, т. 96 и цитираната съдебна практика).

213 Същевременно е важно да се припомни, че правото на собственост, гарантирано с член 17, параграф 1 от Хартата, не е абсолютно и упражняването му може да се ограничава, когато това е обосновано с преследваните от Съюза цели от общ интерес. Ето защо, както следва от член 52, параграф 1 от Хартата, упражняването на правото на собственост може да бъде ограничавано, при условие че ограниченията са предвидени в закон, действително отговарят на преследваните от Съюза цели от общ интерес и не представляват с оглед на преследваната цел несъразмерна и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на така гарантираното право (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2017 г., Florescu и др., C-258/14, EU:C:2017:448, т. 51 и 53 и цитираната съдебна практика).

214 Накрая, за да се определи обхватът на основното право на зачитане на собствеността, следва, с оглед на член 52, параграф 3 от Хартата, да се има предвид член 1 от Първия допълнителен протокол към ЕКПЧ, който прогласява това право (решение от 13 юни 2017 г., Florescu и др., C-258/14, EU:C:2017:448, т. 49 и цитираната съдебна практика).

215 В случая следва да се припомни, че в съответствие с правилото за същата пенсия установеният с Решение № 14/2008 нов изчислителен метод е приложен в обжалваните решения по отношение на пенсиите за осигурителен стаж и възраст или наследствените пенсии на жалбоподателите. Проверката дали Решение № 14/2018 е законосъобразно от гледна точка на италианското право е в правомощията на компетентните италиански органи, докато съдът на Съюза следва да прецени дали прилагайки правилата на това решение в обжалваните решения, Парламентът не е нарушил разпоредбите на Хартата (вж. т. 62—65, както и точка 182 по-горе). Що се отнася по-специално до настоящото оплакване за нарушение на гарантираното в член 17, параграф 1 от Хартата право на собственост, трябва да се отбележи, че жалбоподателите не представят нито едно конкретно доказателство, че това право осигурява различно, дори по-високо равнище на защита от гаранциите, които дава италианското право. Общият съд констатира, че въпросът за законосъобразността на Решение № 14/2018 понастоящем е висящ пред Правораздавателния съвет към Камарата на депутатите и че в съдебното заседание Парламентът е посочил, че в съответствие с правилото за същата пенсия за в бъдеще ще прилага към пенсиите на жалбоподателите всяко изменение на Решение № 14/2018, прието от компетентните италиански органи.

216 В случая е безспорно, че Парламентът не е лишил жалбоподателите от част от пенсионните им права, а само е приложил намалението на размера на тези пенсии, предвидено в приложимите в тази област разпоредби. Освен това в отговор на писмен въпрос на Общия съд Парламентът е представил таблица, в която се посочва колко точно е това намаление за всеки жалбоподател. Според предоставените от Парламента данни процентите на намаление варират между 9 % и 65 % в зависимост от личното положение на всеки жалбоподател. Спрямо четирима жалбоподатели е приложено намаление от и над 50 %, а новите размери на въпросните пенсии са между 1569,14 EUR и 1985,42 EUR. Следва да се констатира, че пенсиите на тези четирима жалбоподатели са свързани с прослужен съответно петгодишен или десетгодишен парламентарен мандат и че новите размери се изчисляват въз основа на индивидуалните вноски в съответствие с член 1, параграф 2 от Решение № 14/2008. Във всеки случай жалбоподателите не излагат подробни и индивидуални доводи във връзка с мащаба на намаление на пенсията конкретно в техния случай. Те само изтъкват доводи от по-общо естество, а именно че в случая правото на собственост изключва намаляването на размера на пенсиите защото същото било извършено със задна дата и защото липсвал по-висш обществен интерес. Нещо повече, следва да се припомни, че преценката на законосъобразността на акт на Съюза от гледна точка на основните права не може да се основава на твърдения, изведени от последиците от този акт в конкретен случай (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 153 и цитираната съдебна практика).

217 В това отношение следва да се добави следното.

218 Вече е постановено, че когато предвижда автоматично изплащане на социално обезщетение, каквото е пенсията за осигурителен стаж и възраст, съответно наследствената пенсия, законодателството поражда имуществен интерес за отговарящите на условията му лица, който попада в приложното поле на член 17 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2017 г., Florescu и др., C-258/14, EU:C:2017:448, т. 50 и цитираната съдебна практика). Следователно пенсиите на жалбоподателите попадат в материалното приложно поле на член 17 от Хартата.

219 Освен това, макар да не водят до чисто и просто лишаване на жалбоподателите от пенсии, обжалваните решения все пак намаляват размера на последните. В този смисъл с обжалваните решения се ограничава правото на собственост на жалбоподателите (вж. в този смисъл решение на ЕСПЧ от 1 септември 2015 г., Da Silva Carvalho Rico с/у Португалия, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, т. 31—33 и цитираната съдебна практика). Освен това в съдебното заседание Парламентът признава наличието на такова ограничение.

220 Ето защо следва да се провери дали това ограничение зачита основното съдържание на правото на собственост на жалбоподателите, дали е предвидено в закон, дали отговаря на цел от общ интерес и дали е необходимо за тази цел.

221 В това отношение фактът, че Парламентът не е извършил тази проверка, няма никакво значение за разглежданите случаи. Всъщност подобна проверка не представлява задължително процесуално действие, което Парламентът трябва да извърши, преди да приеме обжалваните решения. Това, което единствено има значение е конкретните последици на тези решения да не засягат основното съдържание на правото на собственост на жалбоподателите.

222 Първо, правото на собственост, прогласено в член 17 от Хартата, не може да се тълкува като пораждащо право на пенсия в определен размер (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2017 г., Florescu и др., C-258/14, EU:C:2017:448, т. 50 и цитираната съдебна практика).

223 Второ, разглежданото в случая ограничение на правото на собственост на жалбоподателите е предвидено в закон.

224 От една страна, обжалваните решения се основават на член 75 и на член 2, параграф 1 от приложение III. В това отношение в точка 195 по-горе бе отбелязано, че правилата на приложение III не са били изменяни след влизането в сила на устава. Освен това член 2, параграф 1 от приложение III изисква размерът на пенсиите да бъде адаптиран в посока намаляване или увеличаване, за да се отчетат релевантните законови или подзаконови промени в съответната държава членка. Така с обжалваните решения, макар да се адаптира размера на пенсиите на жалбоподателите, не се изменя съдържанието на правото на пенсия, определено в правото на Съюза.

225 От друга страна, Общият съд установява, че новите правила за изчисляване на тези пенсии са определени достатъчно ясно и точно в разпоредбите на Решение № 14/2018 и това впрочем не се оспорва от жалбоподателите. Освен това изтъкнатото от жалбоподателите обстоятелство, че решението не е „закон“ по италианското право, е без значение. Съгласно постоянната съдебна практика понятието „закон“ трябва да се разбира в неговия „материален“, а не „формален“ смисъл. Съответно то обхваща всички писмени правни норми, включително подзаконовите, както и съдебната практика, която ги тълкува (вж. решение на ЕСПЧ от 18 януари 2018 г., Fédération nationale des associations et syndicats de sportifs (FNASS) и др. с/у Франция, CE:ECHR:2018:0118JUD 004815111, т. 160 и цитираната съдебна практика).

226 Трето, Парламентът твърди, че ограничаването на правото на собственост на жалбоподателите има обосновка в Решение № 14/2018, тъй като именно Председателското бюро на Камарата на депутатите е решило да промени начина за изчисляване на пенсиите, изплащани на членовете на тази камара. По-конкретно, Решение № 14/2018 било обосновано от целта размерът на пенсиите на всички депутати да се адаптира към системата на изчисляване, основана на вноски. Освен това според Парламента от практиката на Европейския съд по правата на човека следва, че държавите разполагат с широка свобода на преценка, в частност що се отнася до приемането на политики на пестене на обществените средства или на закони, въвеждащи мерки на строги икономии заради тежка икономическа криза.

227 В това отношение Общият съд отбелязва, че предвид член 2, параграф 1 от приложение III приемането на обжалваните решения е неизбежно обвързано от взетите от компетентните италиански органи решения. Освен това при преценката на преследваната цел от общ интерес не бива да се пренебрегват целите в основата на приемането на Решение № 14/2018.

228 В това отношение следва да се отбележи, че посочената от Парламента цел е изрично спомената в преамбюла на Решение № 14/2018. Всъщност в него се уточнява, че целта на това решение е „да се преизчисли по основания на вноски метод размерът на пожизнените обезщетения, на

частта на пожизнените пропорционални осигурителни плащания и на наследствените обезщетения, правата върху които са придобити въз основа на действащата към 31 декември 2011 г. правна уредба“, и „да не се допусне преизчислението на обезщетението да доведе до по-висок размер от понастоящем изплащания“.

229 Освен това самите жалбоподатели признават в жалбите си, че „на национално равнище прилагането на Решение № 14/2018 се вписва в рамките на една по-обща намеса и цели намаляване на разходите в тежест на [италианската държава]“. Това се потвърждава от един от отговорите им на писмените въпроси на Общия съд. В него те заявяват, че „смисълът на наложеното с Решение № 14/2018 намаление е да се спестят разходи на [италианската] хазна“.

230 От тези обстоятелства следва, че Решение № 14/2018 има за цел да рационализира обществените разходи в контекст на бюджетна строгост. Съдът на Съюза обаче вече е признал, че такава цел е от общ интерес и може да обоснове накърняване на основните права (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2017 г., Florescu и др., C-258/14, EU:C:2017:448, т. 50 и цитираната съдебна практика; вж. също в този смисъл и по аналогия решение от 14 декември 2018 г., FV/Съвет, T-750/16, EU:T:2018:972, т. 108).

231 Тази законосъобразна цел трябва да се констатира и по отношение на обжалваните решения, тъй като приемането им няма никаква причина да се разглежда като нещо самостоятелно, а напротив, както бе уточнено в точка 227 по-горе, то е обвързано от взетите от компетентните италиански органи решения. Освен това обжалваните решения преследват същевременно и законосъобразната цел, изрично посочена в член 2, параграф 1 от приложение III, на жалбоподателите да се предоставят пенсии, чиито равнище и условия за получаване са същите като за членовете на Камарата на депутатите.

232 Четвърто, що се отнася до необходимостта от Решение № 14/2018, а следователно и до тази на обжалваните решения, Съдът вече е постановил, че предвид особения икономически контекст на последните няколко години, държавите членки разполагат с широко поле на преценка, когато приемат решения в икономическата област, и че те са в по-добра позиция да определят мерките, чрез които може да се осъществи преследваната цел (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2017 г., Florescu и др., C-258/14, EU:C:2017:448, т. 57) Освен това Европейският съд по правата на човека вече е приел, че нормотворчеството в областта на социалните обезщетения обикновено предполага изследване на въпроси от политически, икономически и социален порядък. Поради това на държавите е оставена широка свобода на преценка, по-специално за приемането на политики на пестене на обществените средства или на закони, въвеждащи мерки на строги икономии заради тежка икономическа криза (вж. този смисъл решение на ЕСПЧ от 10 юли 2018 г., Achille Claudio Aielli и др. с/у Италия и Giovanni Arboit и др. с/у Италия, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, т. 26 и цитираната съдебна практика).

233 Жалбоподателите обаче не са доказали, че установените с Решение № 14/2018 правила не са необходими за постигане на преследваните цели, както са същите са описани в точки 230 и 231 по-горе. Жалбоподателите не са изтъкнали и наличието на други, по-малко обременителни мерки за постигането на посочените цели.

234 Освен това от точки 13 и 16 от становището на правната служба е видно, че Решение № 14/2018 съдържа известен брой гарантиращи пропорционалността му разпоредби, по-специално член 1, параграфи 6 и 7 от това решение. В тази връзка в отговор на писмен въпрос на Общия съд Парламентът представя таблица, в която личи, че е приложил правилата на член 1, параграф 6 от Решение № 14/2018 в полза на дванадесет от жалбоподателите. В съответствие с тези правила новият размер на пенсията им, така както е преизчислен, е увеличен с 50 процента. Също така Парламентът поддържа в съдебното заседание, без твърдението му да се оспорва от жалбоподателите, че никой от тях не е поискал от него да приложи правилата на член 1, параграф 7 от Решение № 14/2018. Тези правила позволяват да се увеличи размерът на

пенсията на лицата, които не получават други годишни доходи, надвишаващи годишния размер на социално подпомагане, или които страдат от тежки заболявания, изискващи провеждането на животоспасяващо лечение, или от патологии, даващи основание за признаването на пълна инвалидност.

235 Що се отнася до последиците, които обжалваните решения имат за жалбоподателите, Общият съд разбира се не изключва възможността те да се окажат в известна степен тежки. Сама по себе си обаче тази тежест не позволява да се заключи, че обжалваните решения пораждат неудобства, които са несъразмерни от гледна точка на преследваните цели, като се има предвид по-специално мащабът на намаленията на въпросните пенсии, новите им абсолютни размери, преценени във връзка с продължителността на мандата на съответния бивш член на ЕП, както и обстоятелството, че новият изчислителен метод отчита индивидуалните вноски. Освен това нито една от последиците, изброени от жалбоподателите в писмените им изявления, не е подкрепена с факти или доказателства. Следователно при липсата на конкретни данни не може да се констатира, че всеки от жалбоподателите би понесъл прекомерна индивидуална тежест от гледна точка на преследваните цели. При всички положения преценката на законосъобразността на акт на Съюза от гледна точка на основните права не може да се основава на твърдения, изведени от последиците от този акт в конкретен случай (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 153 и цитираната съдебна практика)

236 Следователно третото оплакване, а именно че е нарушено правото на собственост, трябва да се отхвърли, а оттам и четвъртото основание за обжалване в цялата му първа част.

б) По втората част на четвъртото основание за обжалване, отнасяща се до нарушението на принципа на пропорционалност

237 Във връзка с втората част жалбоподателите поддържат, че обжалваните решения представляват непропорционално посегателство върху правото им на собственост, гарантирано с член 17 от Хартата. Всеки един от жалбоподателите понасял прекомерна индивидуална тежест, която е несправедлива и за която няма основателна причина.

238 Парламентът смята, че във втората му част четвъртото основание за обжалване не е налице.

239 В това отношение, доколкото жалбоподателите просто повтарят, че обжалваните решения представляват непропорционално и необосновано посегателство върху правото им на собственост, трябва по същите съображения като изложените в точки 222—235 по-горе да се приеме, че във втората му част четвъртото основание за обжалване не е налице.

в) По третата част на четвъртото основание за обжалване, отнасяща се до нарушението на принципа на равенство

240 Във връзка с третата част жалбоподателите поддържат, че с обжалваните решения се нарушава принципът на равенство. Тези решения третирали по еднакъв начин бившите членове на ЕП, попадащи в обхвата на приложение III, и италианските депутати, визирани пряко с Решение № 14/2018. Съществували обаче значителни разлики между пенсионните схеми на тези две категории депутати. От една страна, предвидената в приложение III към Правилника за разноски и надбавки пенсионна схема била основана на принципа на доброволност на участието, докато присъединяването на въпросните италиански депутати към националната пенсионна схема било автоматично. От друга страна, Решение № 14/2018 имало за цел да намали разходите в тежест на Италианската република, докато необходимото за пенсиите на жалбоподателите финансиране се осигурявало от бюджета на Парламента.

241 Обжалваните решения различно третирали избраните в Италия бивши членове на ЕП и в сравнение с избраните във Франция или Люксембург бивши членове на ЕП, макар спрямо всички да било приложимо същото приложение III.

242 Накрая, в отговор на писмен въпрос на Общия съд жалбоподателите повдигат и възражение за незаконосъобразност на член 75 и на член 2, параграф 1 от приложение III. Всъщност според жалбоподателите, ако се приеме, че Правилникът за разноски и надбавки позволява на Парламента да поставя под въпрос окончателно придобитите пенсионни права, това би довело до изкуствено еднакво третиране на различни положения.

243 Парламентът смята, че в третата му част четвъртото основание за обжалване не е налице.

244 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика принципът на равно третиране изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решение от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия, C-50/12 P, EU:C:2013:771, т. 62 и цитираната съдебна практика).

245 Следва да се констатира, че по същество жалбоподателите упрекват Парламента, че ги е приравнил на депутати от Камарата на депутатите, въпреки че съответното им положение било различно. Освен това, пак в нарушение на принципа на равенство, Парламентът третирал жалбоподателите по различен начин от други бивши членове на ЕП, въпреки че спрямо последните бил приложим същият правен режим, а именно приложение III.

246 Тези оплаквания, които в жалбите са насочени срещу обжалваните решения, обаче не произтичат от последните, а от правилата, установени в член 75 и в член 2, параграф 1 от приложение III. Следователно доводите на жалбоподателите трябва да бъдат преценявани единствено от гледна точка на тези два члена, които впрочем са предмет на повдигнатото от жалбоподателите възражение за незаконосъобразност.

247 Във връзка с възражението си за незаконосъобразност жалбоподателите поддържат, че ако се приеме, че Правилникът за разноски и надбавки позволява на Парламента да постави под въпрос окончателно придобитите от тях пенсионни права, то член 75 и член 2, параграф 1 от приложение III са в разрез с принципа на равно третиране.

248 В това отношение възражението за незаконосъобразност трябва да се отхвърли по съображения, сходни на изложените в точки 189—191 по-горе. Всъщност това възражение за незаконосъобразност почива на погрешното схващане, че Парламентът е оправомощен да изменя придобитите права на пенсия за осигурителен стаж и възраст, каквото правомощие той няма. На основание член 75 и член 2, параграф 1 от приложение III е допустимо единствено изменение на размера на посочените пенсии.

249 Освен това с нито един от изтъкнатите от жалбоподателите доводи не може да се докаже незаконосъобразност на член 75 или на член 2, параграф 1 от приложение III.

250 Първо, жалбоподателите упрекват Парламента, че не ги третира по същия начин както избраните във Франция или Люксембург бивши членове на ЕП, които също са решили да се присъединят към пенсионната схема по приложение III. По този начин жалбоподателите били третирани различно, въпреки че се намирали в същото положение като тези други бивши членове на ЕП, доколкото всички изпълнявали едни и същи функции през един и същи период.

251 Съгласно постоянната съдебна практика признаците, които характеризират различните положения, и в този смисъл сходния им характер, трябва по-специално да бъдат определяни и преценявани в светлината на предмета и целта на акта на Съюза, който установява разглежданата разлика в третирането (вж. решение от 16 декември 2008 г., Arcelor Atlantique et Lorraine и др., C-127/07, C-127/07, EU:C:2008:728, т. 26 и цитираната съдебна практика).

252 В това отношение е безспорно, че пенсионната схема по приложение III е създадена, за да гарантира еднакво третиране по-специално между избраните в Италия бивши членове на ЕП и членовете на Камарата на депутатите. Тази цел е изрично посочена в член 1, параграф 2 и член 2, параграф 1 от приложение III. Затова еднаквото третиране представлява основната характеристика на схемата, установена в приложение III. Освен това, както бе споменато в точка 209 по-горе, тази еднаквост е единственото конкретно и безусловно уверение, което Парламентът е дал на жалбоподателите, когато същите са се присъединили към пенсионната схема по приложение III.

253 Следователно целта и предметът на приложение III в случая са да се гарантира еднакво третиране на избраните в Италия бивши членове на ЕП и членовете на Камарата на депутатите.

254 Поради това жалбоподателите не се намират в същото положение като избраните във Франция или Люксембург бивши членове на ЕП, които също са решили да се присъединят към тази пенсионна схема. Всъщност пенсиите на избраните в тези две държави членки бивши членове на ЕП не се уреждат от правилата, установени в италианското право, а от други национални правила, които са конкретно приложими за тях.

255 Второ, жалбоподателите твърдят, че Парламентът ги е третирал по същия начин както бившите членове на Камарата на депутатите, докато съответното им положение се различавало в три аспекта. Най-напред, участието в пенсионната схема, установена в приложение III, било доброволно, докато за членовете на Камарата на депутатите присъединяването към италианската пенсионна схема било автоматично. По-нататък, Решение № 14/2018 имало за цел да намали разходите в тежест на Италианската република, докато подобна цел нямала отношение към жалбоподателите. Накрая, от това възниквал проблем от гледна точка на ефективната съдебна защита, тъй като избраният в Италия бивш член на ЕП, който не е бил и член на Камарата на депутатите, не би могъл да твърди пред Правораздавателния съвет към Камарата на депутатите незаконосъобразност на Решение № 14/2018 и на включването в приложното му поле на бившите членове на ЕП.

256 Предвид предмета и целта на приложение III, така както са описани в точки 252 и 253 по-горе, доводите на жалбоподателите не се отразяват на валидността на член 75 и на член 2, параграф 1 от приложение III от гледна точка на принципа на равно третиране.

257 Всъщност съгласно припомнената в точка 244 по-горе съдебна практика принципът на равно третиране не изисква пълна еднаквост на положенията, за да е допустимо еднакво третиране. Изисква се единствено тези положения да са сходни. Нито един от трите изложените от жалбоподателите довода обаче не дава основание да се приеме, че положението на последните се различава съществено от това на бившите членове на Камарата на депутатите.

258 За изчерпателност Общият съд отбелязва, че гледната точка на жалбоподателите по същество означава да не се допуска никакво еднакво третиране между тях и членовете на тази камара. Възприемането на тази гледна точка обаче би лишило от всякакво полезно действие приложение III, поставяйки под въпрос самата същина на тази пенсионна схема. Тя би довела парадоксално до това пенсиите на жалбоподателите да не могат повече да се изчисляват и изплащат, защото именно равнището на въпросните пенсии и условията за получаването им зависят от правилата, предвидени в италианското право.

259 Накрая, що се отнася по-конкретно до невъзможността някои от жалбоподателите да оспорят законосъобразността на Решение № 14/2018 пред Правораздавателния съвет към Камарата на депутатите, Общият съд констатира, че тази процесуална пречка не произтича от правото на Съюза, а е вътрешноприсъща на италианското право. При всички положения във връзка с жалба, подадена на основание член 263 ДФЕС, Общият съд не е компетентен да преценява пряко съответствието на италианското право от гледна точка на основните права, и в частност от гледна точка на правото на ефективна съдебна защита.

260 Ето защо следва да се приеме, че в третата му част, а оттам и като цяло, четвъртото основание за обжалване не е налице, и съответно да се отхвърлят жалбите в тяхната им цялост, без да е нужно произнасяне по допустимостта на първото искане по дело T-465/19, нито по тази на второто искане по всички дела (вж. в този смисъл решение от 26 февруари 2002 г., Съвет/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, т. 52).

По съдебните разноски

261 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те следва да понесат, освен направените от тях съдебни разноски, и тези на Парламента в съответствие с искането му.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля като недопустима жалбата по дело T-453/19, Panusa/Парламент.**

2) **Отхвърля останалите жалби.**

3) **Г-жа Maria Teresa Coppo Gavazzi и другите жалбоподатели, чиито имена са посочени в приложението, понасят, наред с направените от тях съдебни разноски, и тези на Европейския парламент.**

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 октомври 2020 година.

Подписи